

Jan

¹ Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.

² To bylo na počátku u Boha.

³ Všechny věci povstaly skrze něj a bez něho nepovstalo nic, co je.

⁴ V něm byl život a ten život byl světlo lidí.

⁵ A to světlo svítí ve tmě, ale tma ho nepohltila.

⁶ Byl člověk poslaný od Boha, jehož jméno [bylo] Jan.

⁷ Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby skrze něho všichni uvěřili.

⁸ On nebyl to Světlo, ale [přišel], aby o tom Světle vydal svědectví.

⁹ [Tento] byl to pravé Světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět.

¹⁰ Byl na světě a svět povstal skrze něj, ale svět ho nepoznal.

¹¹ Přišel do svého vlastního a jeho vlastní ho nepřijali.

¹² Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími syny, [totiž] těm, kteří věří v jeho jméno,

¹³ kteří jsou zrozeni ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

¹⁴ A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (a viděli jsme jeho slávu, slávu jakou [má] Jednorozený od Otce), plné milosti a pravdy.

¹⁵ Jan o něm vydával svědectví a volal: “Toto je [ten], o němž jsem řekl: Ten, který přichází za mnou, je přede mnou, neboť byl dříve než já.”

¹⁶ A my všichni jsme vzali z jeho plnosti, a to milost za milost.

¹⁷ Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, [ale] milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

¹⁸ Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v Otcově náručí, ten [ho] vylíčil.

¹⁹ A toto je Janovo svědectví: Když Židé poslali kněze a levíty z Jeruzaléma, aby se ho zeptali: “Kdo jsi?”

²⁰ Tehdy [to] vyznal a nezapřel. Vyznal: “Já nejsem Kristus.”

²¹ Zeptali se ho: “Kdo tedy? Jsi Eliáš?” A [on] řekl: “Nejsem.” “Jsi ten Prorok?” A odpověděl: “Ne.”

²² Řekli mu tedy: “Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kteří nás poslali. Co říkáš sám o sobě?”

²³ [Tehdy] řekl: “Já [jsem] ‘hlas volajícího na poušti: Srovnejte Pánovu cestu!’ jak řekl prorok Izaiáš.”

²⁴ A ti, kteří byli posláni, byli z farizeů.

²⁵ Zeptali se ho tedy a řekli mu: “Proč tedy křtíš, když nejsi Kristus ani Eliáš ani ten Prorok?”

²⁶ Jan jim odpověděl: “Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojím [ten], koho vy neznáte.

²⁷ To je ten, který přichází po mně, [ale] je přede mnou. Jemu nejsem hoden [ani] rozvázat řemínek sandálu.”

²⁸ Toto se stalo v Betabaře za Jordánem, kde Jan křtil.

²⁹ Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak přichází k

němu, a řekl: “Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!

³⁰ To je [ten], o němž jsem řekl: Po mně přichází muž, který je přede mnou, neboť byl dříve než já.

³¹ A já jsem ho neznal, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby byl zjeven Izraeli.”

³² Jan tedy vydal svědectví: “Viděl jsem Ducha, jak sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm.

³³ Já jsem ho neznal, ale Ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‘Na koho spatříš sestoupit Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.’

³⁴ A já jsem [to] viděl a vydal jsem svědectví, že on je ten Boží Syn.”

³⁵ Druhého dne [tam] Jan znovu stál se dvěma ze svých učedníků.

³⁶ Když spatřil Ježíše, jak se prochází, řekl: “Hle, Beránek Boží.”

³⁷ A ti dva učedníci ho slyšeli, když [to] říkal, a odešli za Ježíšem.

³⁸ A když se Ježíš obrátil a spatřil je, jak jdou za [ním], řekl jim:

³⁹ “Co hledáte?” A oni mu řekli: “Rabbi” (což se překládá: Mistře), “kde bydlíš?”

⁴⁰ Řekl jim: “Pojďte a podívejte se.” Šli tedy a viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho. (A bylo okolo desáté hodiny.)

⁴¹ Jeden z těch dvou, kteří [to] od Jana slyšeli a následovali ho, byl Ondřej, bratr Šimona Petra.

⁴² Ten první našel svého bratra Šimona a řekl mu: “Našli jsme Mesiáše!” (což je v překladu Kristus).

⁴³ A přivedl ho k Ježíši. Když na něj Ježíš pohlédl, řekl: “Ty jsi Šimon, syn Jonášův. Budeš se jmenovat Kéfas” (což se překládá Petr).

⁴⁴ Druhého dne se Ježíš chtěl vydat do Galileje. Nalezl Filipa a řekl mu: “Pojď za mnou.”

⁴⁵ Filip pak byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.

⁴⁶ Filip našel Natanaele a řekl mu: “Našli jsme [toho], o kterém psal Mojžíš v Zákoně a proroci - Ježíše, syna Josefova z Nazaretu!”

⁴⁷ Natanael mu však řekl: “Může být z Nazaretu něco dobrého?” Filip mu řekl: “Pojď a podívej se.”

⁴⁸ Když Ježíš uviděl Natanaele, jak jde k němu, řekl o něm: “Hle, opravdový Izraelita, v němž není [žádná] lest!”

⁴⁹ Natanael mu řekl: “Odkud mne znáš?” Ježíš mu odpověděl: “Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolał, když jsi byl pod fíkovníkem.”

⁵⁰ Natanael mu odpověděl: “Rabbi, ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele!”

⁵¹ Ježíš mu odpověděl: “Věříš proto, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Uvidíš větší věci než tyto.” [(John 1:52) A řekl mu: “Amen, amen, říkám vám: Od nynějška uvidíte otevřené nebe a Boží anděly, jak vystupují a sestupují na Syna člověka.”]

2

¹ Třetího dne pak byla svatba v Káně Galilejské a byla tam Ježíšova matka.

² Na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.

³ A když došlo víno, řekla Ježíši jeho matka: “Nemají víno.”

⁴ Ježíš jí řekl: “Ženo, co [mám] já s tebou? Moje hodina ještě nepřišla.”

⁵ Jeho matka řekla služebníkům: “Udělejte, cokoli by vám řekl.”

⁶ A stálo tam šest kamenných nádob na vodu k židovskému očišťování, každá o obsahu dvou nebo tří měř.

⁷ Ježíš jim řekl: “Naplněte ty nádoby vodou.” Naplnili je tedy až po okraj.

⁸ Potom jim řekl: “Teď nalijte a doneste vrchnímu správci svatby.” A donesli.

⁹ Jakmile vrchní správce svatby okusil tu vodu, z níž se stalo víno (a nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří tu vodu nalávali, věděli), zavolal ten vrchní správce ženicha

¹⁰ a řekl mu: “Každý člověk podává nejdříve dobré víno, a když jsou [hosté] opilí, tehdy to horší. Ty jsi zachoval dobré víno až doteď!”

¹¹ Tím udělal Ježíš v Káně Galilejské počátek zázraků a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.

¹² Potom sestoupil do Kafarnaum, on, jeho matka, jeho bratři i jeho učedníci; a zůstali tam několik dní.

¹³ Tehdy byla blízko židovská Veliká noc. Ježíš tedy přišel do Jeruzaléma

¹⁴ a v chrámu našel prodavače volů, ovcí a holubic a směnárníky sedící [za stoly].

¹⁵ Udělal si tedy bič z provázků a všechny z chrámu vyhnal, i ovce a voly, a směnárníkům rozsypal peníze a zpřevracel [jim] stoly.

¹⁶ A těm, kteří prodávali holubice, řekl: “Odneste to odsud! Nedělejte dům mého Otce domem ku-

pectví!”

¹⁷ Tehdy si jeho učedníci vzpomněli, že je napsáno: “Horlivost [pro] tvůj dům mne pohltila.”

¹⁸ Židé tedy odpověděli a řekli mu: “Jaké nám ukážeš znamení, když děláš tyto věci?”

¹⁹ Ježíš jim odpověděl: “Zbořte tento chrám a ve třech dnech ho postavím.”

²⁰ A Židé řekli: “Čtyřicet šest let se stavěl tento chrám a ty ho postavíš za tři dny?”

²¹ On však mluvil o chrámu svého těla.

²² Proto když vstal z mrtvých, jeho učedníci si vzpomněli, že jim to říkal. A uvěřili Písmu a slovu, které Ježíš řekl.

²³ A když byl na Velikou noc v Jeruzalémě, mnozí během toho svátku uvěřili v jeho jméno, když viděli zázraky, které dělal.

²⁴ Ale Ježíš se jim nesvěřoval, protože on znal všechny.

²⁵ A nepotřeboval, aby někdo vydával o člověku svědectví, neboť on věděl, co je v člověku.

3

¹ Mezi farizeji pak byl člověk jménem Nikodém, židovský hodnostář.

² Ten přišel k Ježíši v noci a řekl mu: “Rabbi, víme, že jsi přišel [jako] učitel od Boha, neboť nikdo nemůže dělat znamení, která děláš ty, není-li Bůh s ním.”

³ Ježíš mu odpověděl a řekl: “Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.”

⁴ Nikodém mu řekl: “Jak se může člověk narodit, když je starý? Může snad vejít podruhé do lůna své matky a narodit se?”

⁵ Ježíš odpověděl: “Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.

⁶ Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.

⁷ Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit.

⁸ Vítr vane, kam chce a slyšíš jeho hlas, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je [to s] každým, kdo se narodil z Ducha.”

⁹ Nikodém mu odpověděl a řekl: “Jak se ty věci mohou stát?”

¹⁰ Ježíš mu odpověděl: “Ty jsi učitel Izraele a nevíš to?”

¹¹ Amen, amen, říkám ti, že mluvíme [o tom], co známe, a svědčíme [o tom], co jsme viděli, ale naše svědectví nepřijímáte.

¹² Jestliže nevěříte, když jsem vám říkal pozemské věci, jak uvěříte, budu-li vám říkat nebeské?”

¹³ “Nikdo nevystoupil do nebe, jen ten, kdo sestoupil z nebe, Syn člověka, který je v nebi.

¹⁴ A jako Mojžíš vyzdvihl hada na poušti, tak musí být vyzdvížen Syn člověka,

¹⁵ aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.

¹⁶ Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.

¹⁷ Bůh totiž neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.

¹⁸ Kdo v něj věří, není souzen, ale kdo nevěří, je již odsouzen; neboť neuvěřil ve jméno jednorozrozeného Božího Syna.

¹⁹ A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si více oblíbili tmu nežli světlo, protože jejich skutky byly zlé.

²⁰ Každý, kdo koná zlo, totiž nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny.

²¹ Ale kdo koná pravdu, přichází ke světlu, aby jeho skutky byly zjeveny, že jsou vykonány v Bohu.”

²² Potom Ježíš přišel se svými učedníky do judské země a tam s nimi pobýval a křtil.

²³ Jan pak také křtil v Ainonu, blízko Sálimu, neboť tam bylo mnoho vody. A [lidé] přicházeli a byli křtěni.

²⁴ (Jan totiž ještě nebyl vsazen do žaláře.)

²⁵ Tehdy mezi [některými] z Janových učedníků a Židy vyvstala otázka o očišťování.

²⁶ Přišli tedy k Janovi a řekli mu: “Rabbi, ten, který byl s tebou za Jordánem, o kterém jsi ty vydal svědectví, pohledí, on křtí a všichni přicházejí k němu!”

²⁷ Jan odpověděl: “Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu [to] dáno z nebe.

²⁸ Vy sami jste mi svědky, že jsem řekl: Já nejsem Kristus, ale jsem poslán před ním.

²⁹ Kdo má nevěstu, je ženich, ale přítel ženicha, který stojí a slyší ho, se z ženichova hlasu velmi raduje. Tato má radost se tedy naplnila.

³⁰ On musí růst a já se menšit.

³¹ Kdo přichází shůry, je nade všechny; kdo je ze země, je pozemský a mluví pozemské [věci]. Ten, který přišel z nebe, je nade všechny.

³² Svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá.

³³ Kdo přijímá jeho svědectví, zpečetil [to], že Bůh je pravdomluvný.

³⁴ [Ten], kterého Bůh poslal, mluví Boží slova, neboť Bůh dává Ducha bez omezení.

³⁵ Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou.

³⁶ Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo ale Synu nevěří, nespatří život a zůstává na něm Boží hněv.”

4

¹ A když se Pán dověděl, že farizeové slyšeli: Ježíš získává a křtí více učedníků než Jan

² (ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale jeho učedníci),

³ opustil Judsko a odešel znovu do Galileje.

⁴ Musel však projít Samařím.

⁵ Přišel tedy k samařskému městu zvanému Sichar, blízko pozemku, který dal Jákob svému synu Josefovi.

⁶ Tam byla Jákobova studna. Ježíš se tedy, unaven cestou, posadil u té studny. Bylo okolo šesté hodiny.

⁷ [Tehdy] přišla žena ze Samaří, aby načerpala vodu. Ježíš jí řekl: “Dej mi napít.”

⁸ Jeho učedníci totiž odešli do města, aby nakoupili jídlo.

⁹ Ta samařská žena mu tedy řekla: “Jak to, [že] ty, který jsi Žid, žádáš nápoj ode mne, když

jsem Samaritánka?” (Židé se totiž se Samaritány nestýkají.)

¹⁰ Ježíš jí odpověděl: “Kdybys znala ten Boží dar, a kdo je ten, který ti říká: ‘Dej mi napít,’ prosila bys ty jeho a dal by ti živou vodu.”

¹¹ Žena mu řekla: “Pane, nemáš ani, čím bys čerpal a studna je hluboká. Odkud tedy máš tu živou vodu?”

¹² Jsi snad větší než náš otec Jákob, který nám tu studnu dal a sám z ní pil, i jeho synové a jeho dobytek?”

¹³ Ježíš jí odpověděl a řekl: “Každý, kdo pije tuto vodu, bude znovu žíznit.

¹⁴ Kdo by se však napil té vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale ta voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.”

¹⁵ Ta žena mu řekla: “Pane, dej mi tu vodu, abych [už] nežíznila a nechodila sem čerpat.”

¹⁶ Ježíš jí řekl: “Jdi, zavolej svého muže a přijd sem.”

¹⁷ Žena odpověděla: “Nemám muže.” Ježíš jí řekl: “Dobře jsi řekla: ‘Nemám muže,’

¹⁸ protože jsi měla pět mužů a [ten], kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.”

¹⁹ Žena mu řekla: “Pane, vidím, že jsi prorok.

²⁰ Naši otcové uctívali [Boha] na této hoře a vy říkáte, že místo, kde se musí uctívat, je v Jeruzalémě.”

²¹ Ježíš jí řekl: “Ženo, věř mi, že přichází hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě.

²² Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, protože spasení je z Židů.

²³ Ale přichází hodina a již je [zde], kdy praví uctívači budou uctívat Otce v duchu a pravdě. Takové totiž Otec hledá, aby ho uctívali.

²⁴ Bůh [je] Duch a ti, kdo ho uctívají, [ho] musí uctívat v duchu a v pravdě.”

²⁵ Žena mu řekla: “Vím, že přijde Mesiáš” (který je nazýván Kristus). “Ten až přijde, oznámí nám všechno.”

²⁶ Ježíš jí řekl: “[To] jsem já, který s tebou mluvím.”

²⁷ A vtom přišli jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou, avšak žádný neřekl: “Co [jí] chceš?” anebo: “Proč s ní mluvíš?”

²⁸ Ta žena tedy nechala svůj džbán a odešla do města a řekla lidem:

²⁹ “Pojďte, podívejte se na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to snad Kristus?”

³⁰ Vyšli tedy z města a šli k němu.

³¹ Mezitím ho však učedníci prosili: “Rabbi, najez se!”

³² ale on jim řekl: “Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.”

³³ Učedníci si tedy mezi sebou říkali: “Přinesl mu snad někdo jídlo?”

³⁴ Ježíš jim řekl: “Můj pokrm je, abych konal vůli Toho, který mě poslal, a dokončil jeho dílo.

³⁵ Neříkáte snad, že jsou ještě čtyři měsíce a [potom] přijde sklizeň? Hle, říkám vám: Pozvedněte své oči a hledte na krajiny, že se již bělají ke žni.

³⁶ Ten, kdo sklízí, bere odplatu a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se i ten, kdo rozsívá,

radoval spolu s tím, kdo sklízí.

³⁷ V tom je totiž pravdivé to slovo, že ‘jeden rozsívá a jiný sklízí’.

³⁸ Já jsem vás poslal sklízet [to], na čem jste vy nepracovali. Pracovali jiní a vy jste vstoupili do jejich práce.”

³⁹ A mnozí ze Samaritánů z toho města v něho uvěřili kvůli slovu té ženy, která svědčila: “Řekl mi všechno, co jsem udělala.”

⁴⁰ Když k němu tedy ti Samaritáni přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam tedy dva dny

⁴¹ a kvůli jeho slovu [jich] uvěřilo mnohem více.

⁴² Té ženě pak řekli: “Už nevěříme [jen] kvůli tvé řeči; neboť jsme sami slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa, Kristus.”

⁴³ Po dvou dnech pak odtud odešel a vydal se do Galileje.

⁴⁴ Sám Ježíš [měl] totiž vydat svědectví, že prorok není ve své vlasti v úctě.

⁴⁵ Když tedy přišel do Galileje, Galilejci, kteří viděli všechno, co dělal ve svátek v Jeruzalémě, ho přijali, neboť i oni přišli na ten svátek.

⁴⁶ Přišel tedy znovu do Kány Galilejské, kde udělal z vody víno. A [tam] byl jeden královský [úředník], jehož syn byl nemocný v Kafarnaum.

⁴⁷ Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, šel k němu a prosil ho, aby sestoupil a uzdravil jeho syna, neboť začínal umírat.

⁴⁸ Ježíš mu tedy řekl: “Neuvidíte-li znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.”

⁴⁹ Královský [úředník] mu řekl: “Pane, pojd', než mé dítě umře!”

⁵⁰ Ježíš mu řekl: “Jdi, tvůj syn žije.” A ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel.

⁵¹ A když už byl na cestě, setkali se s ním jeho služebníci a oznamovali [mu]: “Tvůj syn žije!”

⁵² Vyptal se jich tedy na dobu, od které mu bylo lépe, a tak mu řekli: “Včera o sedmé hodině ho opustila horečka.”

⁵³ Otec tedy poznal, že [to bylo] v tu chvíli, ve kterou mu Ježíš řekl: “Tvůj syn žije.” A tak uvěřil on i celý jeho dům.

⁵⁴ Toto [je] zase druhý zázrak, [který] Ježíš udělal, když přišel z Judska do Galileje.

5

¹ Potom byl židovský svátek a Ježíš přišel do Jeruzaléma.

² A v Jeruzalémě je u Ovčí [brány] rybník hebrejsky zvaný Bethesda, který má pět podloubí.

³ Tam leželo veliké množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých očekávajících pohnutí vody.

⁴ Občas totiž sestupoval do rybníka anděl a vířil vodu a ten, kdo po tom zvíření vody do [ní] vstoupil první, býval uzdraven, ať měl jakoukoli nemoc.

⁵ A byl tam jeden člověk, který byl nemocen třicet osm let.

⁶ Když ho Ježíš uviděl ležet a poznal, že je už dlouho [nemocen], řekl mu: “Chceš být uzdraven?”

⁷ Ten nemocný mu odpověděl: “Pane, nemám člověka, který by mě snesl do rybníka, když se zvíří voda. Když přicházím, sestupuje přede mnou jiný.”

⁸ Ježíš mu řekl: “Vstaň, vezmi své lůžko a chod’.”

⁹ A ten člověk byl hned uzdraven, vzal své lůžko a chodil. Ten den však byla sobota.

¹⁰ Židé tedy tomu uzdravenému říkali: “Je sobota, není ti dovoleno nosit lůžko!”

¹¹ On jim však odpověděl: “Ten, který mě uzdravil, mi řekl: ‘Vezmi své lůžko a chod.’ ”

¹² Zeptali se ho tedy: “Kdo je ten člověk, který ti řekl: ‘Vezmi své lůžko a chod?’”

¹³ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo [to] je, protože Ježíš poodešel od zástupu, který byl na tom místě.

¹⁴ Potom ho Ježíš našel v chrámu a řekl mu: “Pohled, jsi uzdraven; už nehřeš, aby se ti nepřihodilo něco horšího.”

¹⁵ Ten člověk odešel a oznámil Židům, že ten, kdo ho uzdravil, je Ježíš.

¹⁶ A tak Židé začali Ježíše pronásledovat a chtěli ho zabít, protože to dělal v sobotu.

¹⁷ Ježíš jim ale odpověděl: “Můj Otec až doposud pracuje; i já pracuji.”

¹⁸ Židé ho tedy kvůli tomu chtěli zabít [ještě] více, neboť nejenom rušil sobotu, ale také nazýval Boha svým vlastním Otcem a [tak] se dělal rovným Bohu.

¹⁹ Ježíš jim tedy odpověděl a řekl: “Amen, amen, říkám vám: Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jedině [to], co vidí dělat Otce. Neboť cokoli dělá on, to podobně dělá i Syn.

²⁰ Otec totiž má rád Syna a ukazuje mu všechno, co sám dělá; a ukáže mu větší skutky než tyto, abyste se vy divili.

²¹ Neboť jako Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn obživuje ty, které chce.

²² Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud dal

Synu,

²³ aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí [ani] Otce, který ho poslal.”

²⁴ “Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.

²⁵ Amen, amen, říkám vám: Přichází hodina a již je [zde], kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kteří uslyší, budou žít.

²⁶ Neboť jako má Otec život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě,

²⁷ a dal mu také moc, aby konal soud, protože je Syn člověka.

²⁸ Nedivte se tomu; vždyť přichází hodina, kdy všichni, kteří [jsou] v hrobech, uslyší jeho hlas

²⁹ a vyjdou - ti, kdo konali dobro, [budou] vzkříšeni k životu, ale ti, kdo konali zlo, [budou] vzkříšeni k soudu.

³⁰ Já nemohu dělat nic sám od sebe. Jak slyším, [tak] soudím a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal, Otcovu.”

³¹ Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není pravé.

³² Je [někdo] jiný, kdo o mně svědčí, a vím, že svědectví, které o mně vydává, je pravdivé.

³³ Vy jste poslali k Janovi a [on] vydal svědectví pravdě.

³⁴ Já ovšem svědectví od člověka nepřijímám, ale toto říkám [proto], abyste byli spaseni.

³⁵ On byl hořící a zářící lampou, vy jste se však chtěli v jeho světle poradovat [jen] na čas.

³⁶ Já mám ale větší svědectví než Janovo: skutky,

keré mi dal Otec, abych je vykonal. Samotné skutky, které dělám, svědčí o mně, že mě poslal Otec.

³⁷ A sám Otec, který mě poslal, o mně vydal svědectví. [Vy] jste nikdy neslyšeli jeho hlas ani neviděli jeho tvář.

³⁸ A jeho slovo ve vás nezůstává, neboť nevěříte tomu, koho on poslal.

³⁹ Zkoumáte Písma, neboť se domníváte, že v nich máte věčný život, a ona svědčí o mně.

⁴⁰ Ale nechcete ke mně přijít, abyste měli život.

⁴¹ Chválu od lidí nepřijímám,

⁴² ale poznal jsem, že vy v sobě nemáte Boží lásku.

⁴³ Já jsem přišel ve jménu svého Otce a nepřijímáte mě. Kdyby jiný přišel ve svém vlastním jménu, toho přijmete.

⁴⁴ Jak [byste] vy mohli uvěřit? Přijímáte chválu jedni od druhých a tu chválu, která je od samotného Boha, nehledáte.

⁴⁵ Nemyslete si, že já vás budu žalovat před Otcem. Ten, kdo [na] vás žaluje, je Mojžíš, v něhož vy doufáte.

⁴⁶ Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili byste [i] mně; neboť on psal o mně.

⁴⁷ Když ale nevěříte jeho spisům, jak uvěříte mým slovům?"

6

¹ Potom Ježíš odešel za Galilejské (to [jest] Tiberiadské) moře.

² A šel za ním veliký zástup, protože viděli jeho zázraky, které dělal na nemocných.

³ Ježíš tedy vystoupil na horu a tam seděl se svými učedníky.

⁴ A byl blízko židovský svátek Veliké noci.

⁵ Ježíš tedy pozvedl oči, a když uviděl, že k němu jde veliký zástup, řekl Filipovi: “Kde nakoupíme chleby, aby se tito najedli?”

⁶ (Ale to řekl, aby ho vyzkoušel, neboť sám věděl, co má udělat.)

⁷ Filip mu odpověděl: “Chléb za dvě stě denárů jim nepostačí, aby každý z nich dostal [aspoň] maličko.”

⁸ Jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, mu řekl:

⁹ “Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě rybky. Ale co to je pro tolik [lidí]?”

¹⁰ Ježíš však řekl: “Zařídte, ať se lidé posadí.” A na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy v počtu asi pěti tisíc mužů.

¹¹ Ježíš tedy vzal ty chleby, a když vzdal díky, rozdával učedníkům a učedníci sedícím; podobně také z těch ryb [rozdal], kolik [jen] chtěli.

¹² A když byli nasyceni, řekl svým učedníkům: “Seberte nalámané kousky, které zbyly, ať se nic neztratí.”

¹³ Sebrali [je] tedy a naplnili dvanáct košů kousky, které zbyly z těch pěti ječných chlebů po těch, kteří jedli.

¹⁴ Když tedy lidé uviděli ten zázrak, který Ježíš udělal, říkali: “Toto je opravdu ten Prorok, který [měl] přijít na svět!”

¹⁵ Když tedy Ježíš poznal, že se chystají přijít a vzít ho, aby ho udělali králem, odešel jen sám zpátky

na horu.

¹⁶ Když pak nastal večer, sestoupili jeho učedníci k moři,

¹⁷ nastoupili na loď a plavili se přes moře do Kafarnaum. A byla už tma, ale Ježíš k nim nepřišel.

¹⁸ Tehdy se moře začalo zvedat vanutím velikého větru.

¹⁹ A když odpluli asi pětadvacet nebo třicet honů, spatřili Ježíše, jak kráčí po moři a blíží se k lodi, a vystrašili se.

²⁰ Ale on jim řekl: “[To] jsem já, nebojte se!”

²¹ Tehdy ho ochotně vzali na loď a loď se hned ocitla u země, k níž pluli.

²² Druhého dne uviděl zástup, který zůstal za mořem, že tam nebyla jiná loďka než ta jedna, na kterou nastoupili jeho učedníci, a že Ježíš nevešel se svými učedníky na loď, ale jeho učedníci odpluli sami.

²³ (Od Tiberiady však připluly jiné loďky blízko k tomu místu, kde jedli chléb, když Pán vzdal díky.)

²⁴ Když tedy zástup spatřil, že tam není Ježíš ani jeho učedníci, nastoupili i oni do lodí a přijeli do Kafarnaum, [kde] hledali Ježíše.

²⁵ A když ho za mořem našli, řekli mu: “Rabbi, kdy jsi sem přišel?”

²⁶ Ježíš jim odpověděl: “Amen, amen, říkám vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste jedli z těch chlebů a byli jste nasyceni.

²⁷ Pracujte ne pro pokrm, který hyne, ale pro ten pokrm, který zůstává k věčnému životu, který vám dá Syn člověka. Na něho totiž položil Bůh Otec svou pečeť.”

28 Řekli mu tedy: “Co máme dělat, abychom konali Boží skutky?”

29 Ježíš jim odpověděl: “Toto je ten Boží skutek - abyste věřili v toho, kterého on poslal.”

30 Řekli mu tedy: “Jaké však uděláš znamení, abychom [je] viděli a uvěřili ti? Co děláš?”

31 Naši otcové jedli manu na poušti, jak je napsáno: ‘Dal jim jíst chléb z nebe.’ ”

32 Ježíš jim tedy řekl: “Amen, amen, říkám vám: Ne Mojžíš vám dal chléb z nebe, ale můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe.

33 Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.”

34 Řekli mu tedy: “Pane, dávej nám ten chléb vždycky.”

35 Ježíš jim však řekl: “Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.

36 Ale řekl jsem vám, že jste mě i viděli, a nevěříte.

37 Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.

38 Sestoupil jsem totiž z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal.

39 A toto je vůle Otce, který mě poslal - abych nic [z] toho, co mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v poslední den.

40 Neboť toto je vůle Toho, který mě poslal - aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. A já ho vzkřísím v poslední den.”

41 Židé na něho tedy reptali, že řekl: “Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe,”

42 a říkali: “Není snad toto Ježíš, syn Josefův,

jehož otce i matku známe? Jak tedy [může] říkat: ‘Sestoupil jsem z nebe?’”

⁴³ Ježíš jim tedy odpověděl a řekl: “Nereptejte mezi sebou.

⁴⁴ Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když ho přitáhne můj Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den.

⁴⁵ V Prorocích je napsáno: ‘A budou všichni vyučeni od Boha.’ Proto každý, kdo slyšel od Otce a naučil se, přichází ke mně.

⁴⁶ Ne že by někdo viděl Otce, jedině ten, který je od Boha, ten viděl Otce.

⁴⁷ Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, má věčný život.

⁴⁸ Já jsem ten chléb života.

⁴⁹ Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli.

⁵⁰ Toto je ten chléb sestupující z nebe, aby nikdo, kdo z něho jí, nezemřel.

⁵¹ Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Bude-li někdo jíst ten chléb, bude žít na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, které dám za život světa.”

⁵² Židé se tedy hádali mezi sebou a říkali: “Jak nám tenhle může dát jíst své tělo?”

⁵³ Ježíš jim řekl: “Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život.

⁵⁴ Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.

⁵⁵ Neboť mé tělo je opravdu pokrm a má krev je opravdu nápoj.

⁵⁶ Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.

⁵⁷ Jako mě poslal ten živý Otec a já žiji skrze Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít skrze mne.

⁵⁸ Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe. Ne jako vaši otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věky.”

⁵⁹ Toto řekl v synagoze, když učil v Kafarnaum.

⁶⁰ Když [to] tedy slyšeli mnozí z jeho učedníků, řekli: “To je tvrdá řeč. Kdo ji může poslouchat?”

⁶¹ Když ale Ježíš v sobě poznal, že jeho učedníci na to reptají, řekl jim: “To vás pohoršuje?

⁶² A [co] kdybyste viděli Syna člověka, jak vystupuje [tam], kde byl dříve?

⁶³ Duch je ten, kdo obživuje; tělo není nic platno. Slova, která vám mluvím já, jsou Duch a jsou život.

⁶⁴ Někteří z vás ale nevěří.” Ježíš totiž věděl od počátku, kdo byli nevěřící a kdo je ten, který ho zradí.

⁶⁵ Řekl tedy: “Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, jedině když je mu [to] dáno od mého Otce.”

⁶⁶ Kvůli tomu odešli mnozí z jeho učedníků zpět a už s ním nechodili.

⁶⁷ Ježíš tedy řekl těm dvanácti: “Chcete snad odejít i vy?”

⁶⁸ A Šimon Petr mu odpověděl: “Pane, ke komu půjdeme? [Ty] máš slova věčného života.

⁶⁹ A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.”

⁷⁰ Ježíš jim odpověděl: “Nevyvolil jsem vás dvanáct? A jeden z vás je ďábel.”

⁷¹ A [to] řekl o Jidášu, [synu] Šimona Iškariotského. Ten ho měl zradit, ačkoli byl jedním z dvanácti.

7

¹ Potom Ježíš chodil po Galileji; nechtěl totiž chodit po Judsku, protože ho Židé chtěli zabít.

² A byla blízko židovská Slavnost stánků.

³ Jeho bratři mu tedy řekli: “Vyjdi odsud a jdi do Judska, ať i tvoji učedníci vidí skutky, které děláš.

⁴ Nikdo, kdo chce být známý, přece nedělá nic v skrytu. Když [tedy] děláš takové věci, zjev se světu!”

⁵ Ani jeho bratři v něho totiž nevěřili.

⁶ Ježíš jim tedy řekl: “Můj čas ještě nepřišel, ale váš čas je vždycky příhodný.

⁷ Vás svět nemůže nenávidět, ale mě nenávidí, protože o něm vydávám svědectví, že jeho skutky jsou zlé.

⁸ Vy jděte na ten svátek. Já na ten svátek ještě nejdu, protože můj čas se ještě nenaplnil.”

⁹ To jim řekl a zůstal v Galileji.

¹⁰ A když jeho bratři odešli, tehdy šel i on na ten svátek, ne zjevně, ale jakoby potají.

¹¹ Židé ho pak na tom svátku hledali a říkali: “Kde je?”

¹² A v zástupu bylo o něm mnoho řečí; někteří říkali, že je dobrý, a jiní říkali: “Není! Jen svádí zástup!”

¹³ Kvůli strachu před Židy však o něm nikdo nemluvil otevřeně.

¹⁴ Asi v polovině svátku pak Ježíš vstoupil do chrámu a učil.

¹⁵ A Židé se divili a říkali: “Jak to, [že] tenhle zná Písma, když se neučil?”

16 Ježíš jim odpověděl a řekl: “Mé učení není mé, ale Toho, který mě poslal.

17 Bude-li někdo chtít konat jeho vůli, pozná, je-li to učení z Boha, nebo zda mluvím sám od sebe.

18 Kdo mluví sám od sebe, hledá svou vlastní slávu; ale kdo hledá slávu Toho, který ho poslal, ten je pravdomluvný a není v něm [žádná] nepravost.

19 Nedal vám Mojžíš Zákon? A nikdo z vás Zákon neplní. Proč mě chcete zabít?”

20 Zástup odpověděl a řekl: “Máš démona! Kdo tě chce zabít?”

21 Ježíš jim odpověděl: “Jeden skutek jsem udělal a všichni se divíte.

22 Mojžíš vám přece vydal obřízku (ne že by byla od Mojžíše, ale od otců) a v sobotu obřezáváte člověka.

23 Jestliže člověk přijímá obřízku v sobotu, aby nebyl porušen Mojžíšův Zákon, [proč] se na mě hněvate, že jsem v sobotu uzdravil celého člověka?

24 Nesuďte podle osoby, ale suďte spravedlivým soudem.”

25 Někteří z Jeruzalémských tedy říkali: “Není snad tohle ten, kterého chtějí zabít?”

26 A hle, mluví svobodně a nic mu neříkají. Copak [už] hodnostáři opravdu poznali, že toto je skutečně Kristus?

27 Ale o tomto víme, odkud je, až však přijde Kristus, nikdo nebude vědět, odkud je.”

28 Když pak Ježíš vyučoval v chrámu, zvolal: “Znáte mě a také víte, odkud jsem. A nepřišel jsem sám od sebe, ale Ten, který mě poslal, je pravdomluvný a vy ho neznáte.

29 Já ho ale znám, neboť jsem od něho a on mě

poslal.”

³⁰ Snažili se ho tedy zajmout, ale nikdo na něj nevztáhl ruku, neboť ještě nepřišla jeho hodina.

³¹ Mnozí ze zástupu však v něho uvěřili a říkali: “Až přijde Kristus, udělá snad více znamení, než udělal tento?”

³² Farizeové [vsak] uslyšeli zástup, jak o něm vede takové řeči, a tak farizeové a velekněží poslali služebníky, aby ho zatkli.

³³ Ježíš jim tedy řekl: “Ještě kratičký čas jsem s vámi; potom odejdu k Tomu, který mě poslal.

³⁴ Budete mě hledat, ale nenajdete; a [tam,] kde já budu, vy nemůžete přijít.”

³⁵ Židé si tedy mezi sebou řekli: “Kam se chystá jít, že ho nenajdeme? Chce snad jít do řecké diaspory a učit Řeky?”

³⁶ Co je to [za] slovo, které řekl: ‘Budete mě hledat, ale nenajdete; a [tam], kde jsem já, vy nemůžete přijít?’”

³⁷ Ve veliký poslední den toho svátku pak Ježíš stál a volal: “Žízní-li kdo, pojd’ ke mně a pij!”

³⁸ Kdo věří ve mne, z jeho nitra potečou řeky živé vody, jak praví Písmo.”

³⁹ A to řekl o Duchu, kterého měli přijmout věřící v něho; neboť Duch Svatý ještě nebyl [dán], protože Ježíš ještě nebyl oslaven.

⁴⁰ Když tedy mnozí ze zástupu uslyšeli tu řeč, říkali: “Toto je opravdu ten Prorok.”

⁴¹ Někteří říkali: “Toto je Kristus!” Ale jiní říkali: “Přijde snad Kristus z Galileje?”

⁴² Neříká snad Písmo, že Kristus přijde ze semene Davidova a z Betléma, městečka, kde bydlel

David?”

⁴³ A tak kvůli němu nastala v zástupu roztržka.

⁴⁴ Někteří z nich ho pak chtěli zajmout, ale nikdo na něj nevztáhl ruku.

⁴⁵ Ti služebníci tedy přišli k farizeům a velekněžím, kteří jim řekli: “Proč jste ho nepřivedli?”

⁴⁶ Služebníci odpověděli: “[Žádný] člověk nikdy nemluvil tak jako tento člověk!”

⁴⁷ A farizeové jim odpověděli: “Copak jste i vy svedeni?”

⁴⁸ Uvěřil v něj snad někdo z hodnostářů nebo z farizeů?

⁴⁹ Jedině ten dav, který nezná Zákon. Jsou zlořečení!”

⁵⁰ A jeden z nich, Nikodém, který k němu přišel v noci, jim řekl:

⁵¹ “Soudí snad náš Zákon člověka, aniž by ho nejdříve vyslyšel a zjistil, co dělá?”

⁵² Odpověděli a řekli mu: “Jsi snad i ty z Galileje? Zkoumej a viz, že z Galileje [žádný] prorok nepovstal!”

⁵³ A tak šel každý do svého domu.

8

¹ Ježíš pak odešel na Olivetskou horu.

² Za úsvitu potom přišel znovu do chrámu a všechen lid se scházel k němu. Posadil se tedy a učil je.

³ Zákoníci a farizeové pak k němu přivedli ženu přistiženou při cizoložství, a když ji postavili doprostřed,

⁴ Řekli mu: “Mistře, tato žena byla přistižena při činu, když cizoložila.

⁵ Mojžíš nám v Zákoně přikázal takové kámenovat. Co tedy říkáš ty?”

⁶ A tou řečí ho pokoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil a psal prstem po zemi.

⁷ Když se ho však nepřestávali dotazovat, zvedl se a řekl jim: “Kdo z vás [je] bez hříchu, ať po ní první hodí kamenem.”

⁸ Potom se opět sklonil a psal po zemi.

⁹ A když [to] uslyšeli, byli obviněni ve svých svědomích a jeden po druhém odcházeli počínaje od starších až po poslední. Ježíš tedy zůstal sám s tou ženou stojící uprostřed.

¹⁰ Když se pak Ježíš zvedl a neviděl nikoho než tu ženu, řekl jí: “Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Nikdo tě neodsoudil?”

¹¹ Ona řekla: “Nikdo, Pane.” Ježíš jí tedy řekl: “Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš.”

¹² Ježíš k nim tedy znovu mluvil. Řekl: “Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.”

¹³ Farizeové mu však řekli: “Ty svědčíš sám o sobě, tvé svědectví není pravé.”

¹⁴ Ježíš jim odpověděl: “Ačkoli svědčím sám o sobě, mé svědectví je pravé, neboť vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy však nevíte, odkud přicházím, ani kam jdu.

¹⁵ Vy soudíte podle těla, já nesoudím nikoho.

¹⁶ A i kdybych soudil, můj soud je pravdivý, neboť nejsem sám, ale [jsem] já a Otec, který mě poslal.

17 A ve vašem Zákoně je napsáno, že svědectví dvou lidí je pravé.

18 Já svědčím sám o sobě a Otec, který mě poslal, svědčí o mně.”

19 Říkali mu tedy: “Kde je ten tvůj otec?” Ježíš odpověděl: “Neznáte mne ani mého Otce. Kdybyste znali mě, znali byste i mého Otce.”

20 Tato slova Ježíš mluvil u pokladnice, když učil v chrámu, a nikdo ho nezajal, neboť jeho hodina ještě nepřišla.

21 Ježíš jim tedy znovu řekl: “Já odcházím a budete mě hledat a zemřete ve svém hříchu. Kam já jdu, vy nemůžete přijít.”

22 Židé tedy říkali: “Copak se sám zabije, že říká: ‘Kam já jdu, vy nemůžete přijít?’”

23 Řekl jim tedy: “Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.

24 Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Jestliže totiž nebudete věřit, že já jsem, zemřete ve svých hříších.”

25 Řekli mu tedy: “Kdo jsi?” A Ježíš jim řekl: “To, co vám říkám [od] začátku.

26 Mnoho mám o vás mluvit a soudit, ale Ten, který mě poslal, je pravdomluvný; a já mluvím na světě to, co jsem slyšel od něho.”

27 [Ale] neporozuměli, že jim říkal o Otci.

28 Proto jim Ježíš řekl: “Až vyzdvihnete Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nedělám nic, ale jak mě naučil můj Otec, tak mluvím.

29 A Ten, který mě poslal, je se mnou. Otec mě nenechal samotného, protože vždycky dělám, co se

mu líbí.”

³⁰ A když mluvil tyto věci, mnozí v něho uvěřili.

³¹ Ježíš tedy řekl těm Židům, kteří mu uvěřili: “Jestliže zůstanete v mém slově, jste opravdu mými učedníky.

³² A poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.”

³³ Odpověděli mu [tedy]: “Jsme símě Abrahamovo a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak [můžeš] říkat: ‘Budete svobodní?’”

³⁴ Ježíš jim odpověděl: “Amen, amen, říkám vám, že každý, kdo dělá hřích, je otrokem hříchu.

³⁵ A otrok nezůstává v domě navěky, syn zůstává navěky.

³⁶ Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete opravdu svobodní.”

³⁷ “Vím, že jste Abrahamovo símě, ale chcete mě zabít, neboť mé slovo ve vás nemá místo.

³⁸ Já mluvím [o tom], co jsem viděl u svého Otce; vy pak také děláte, co jste viděli u svého otce.”

³⁹ Odpověděli mu: “Náš otec je Abraham.” Ježíš jim řekl: “Kdybyste byli děti Abrahama, dělali byste Abrahamovy skutky.

⁴⁰ Ale teď mě chcete zabít - člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha. To Abraham nedělal.

⁴¹ Vy děláte skutky svého otce.” Řekli mu tedy: “My nejsme zplozeni ze smilstva; máme jednoho Otce, Boha!”

⁴² Ježíš jim tedy řekl: “Kdyby byl Bůh vaším Otcem, milovali byste mě, protože jsem vyšel z Boha a [od něj] přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.

43 Proč nechápete mou řeč? Protože nemůžete slyšet mé slovo.

44 Vy jste z otce ďábla a chcete plnit touhy svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, neboť je lhář a otec lži.

45 Ale protože já říkám pravdu, nevěříte mi.

46 Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? A když říkám pravdu, proč mi nevěříte?

47 Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy neslyšíte proto, že nejste z Boha.”

48 Židé tedy odpověděli a řekli mu: “Neříkáme snad správně, že jsi Samaritán a máš démona?”

49 Ježíš odpověděl: “Já nemám démona, ale ctím svého Otce a vy mnou pohrdáte.

50 Já však nehledám svou chválu; je [někdo], kdo hledá a soudí.

51 Amen, amen, říkám vám: Zachová-li někdo mé slovo, navěky nespatří smrt.”

52 Židé mu tedy řekli: “Teď jsme poznali, že máš démona! Abraham zemřel, i proroci, a ty říkáš: ‘Zachová-li někdo mé slovo, navěky nezakusí smrt.’

53 Jsi snad větší než náš otec Abraham, který zemřel? I proroci zemřeli! Koho ze sebe děláš?”

54 Ježíš odpověděl: “Chválím-li sám sebe, má chvála není nic. Ten, který mě chválí, je můj Otec, o němž říkáte, že je váš Bůh.

55 Ale nepoznali jste ho; já ho však znám. A kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale znám ho a jeho slovo zachovávám.

56 Abraham, se těšil, aby viděl můj den; uviděl [ho] a zaradoval se.”

⁵⁷ Židé mu tedy řekli: “Ještě ti není padesát let a viděl jsi Abrahama?”

⁵⁸ Ježíš jim řekl: “Amen, amen, říkám vám: Dříve než byl Abraham, já jsem.”

⁵⁹ Vzali tedy kamení, aby po něm házeli. Ježíš se však skryl, a když prošel jejich středem, vyšel z chrámu; a tak odešel.

9

¹ Když pak šel kolem, spatřil člověka slepého od narození.

² Jeho učedníci se ho tedy zeptali: “Rabbi, kdo zhřešil - on, nebo jeho rodiče - že se narodil slepý?”

³ Ježíš odpověděl: “Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají na něm být zjeveny Boží skutky.

⁴ Já musím dělat skutky Toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.

⁵ Dokud jsem na světě, jsem světlo světa.”

⁶ Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto a tím blátem pomazal oči toho slepce.

⁷ Potom mu řekl: “Jdi, umyj se v rybníku Siloe” (což se překládá Poslaný). Odešel tedy a umyl se; a když přišel, viděl.

⁸ Sousedé a ti, kdo ho dříve vídali slepého, tedy řekli: “Není to snad ten, který [tu] sedával a žebrával?”

⁹ Někteří říkali, že je [to] on, a jiní, že je mu podobný. [Ale] on říkal: “Jsem [to] já!”

¹⁰ Říkali mu tedy: “Jak se otevřely tvé oči?”

¹¹ On odpověděl a řekl: “Člověk jménem Ježíš udělal bláto a pomazal mé oči a řekl mi: ‘Jdi k

rybníku Siloe a umyj se.' Když jsem tedy odešel a umyl se, prohlédl jsem."

¹² Řekli mu tedy: "Kde je ten [člověk]?" Řekl: "Nevím."

¹³ A [tak] přivedli toho, který byl dříve slepý, k farizeům.

¹⁴ Bylo [to] však [v] sobotu, když Ježíš udělal bláto a otevřel jeho oči.

¹⁵ Farizeové se ho tedy znovu ptali, jak prohlédl, a on jim řekl: "Položil na mé oči bláto, umyl jsem se a vidím."

¹⁶ Někteří z farizeů tedy říkali: "Ten člověk není od Boha, protože nedodržuje sobotu." Jiní říkali: "Jak může taková znamení dělat hříšný člověk?" A byla mezi nimi roztržka.

¹⁷ Tomu slepému znovu řekli: "Co o něm říkáš ty, když otevřel tvé oči?" A on řekl: "Že je prorok."

¹⁸ Židé tedy o něm neuvěřili, že býval slepý a prohlédl, dokud si nezavolali rodiče toho, který prohlédl,

¹⁹ a nezeptali se jich: "Je toto váš syn, o kterém říkáte, že se narodil slepý? Jak to, [že] tedy nyní vidí?"

²⁰ Jeho rodiče jim odpověděli: "Víme, že toto je náš syn a že se narodil slepý.

²¹ Ale jak to, [že] teď vidí, nevíme. A kdo otevřel jeho oči, nevíme. Ptejte se jeho, má [na to] léta, bude mluvit sám za sebe."

²² Jeho rodiče to řekli, protože se báli Židů. Židé se totiž už dohodli, že kdokoli by ho vyznal jako Krista, bude vyobcován ze synagogy.

²³ Proto jeho rodiče řekli: "Má [na to] léta, zeptejte se jeho."

24 A tak toho člověka, který býval slepý, zavolali podruhé a řekli mu: “Vzdej slávu Bohu! My víme, že ten člověk je hříšník.”

25 On jim tedy odpověděl: “Zda je hříšník, nevím. Víم jedno - že jsem byl slepý a teď vidím.”

26 Tehdy mu znovu řekli: “Co ti udělal? Jak otevřel tvé oči?”

27 Odpověděl jim: “Už jsem vám [to] řekl, neslyšeli jste? Co zase chcete slyšet? Chcete snad i vy být jeho učedníky?”

28 Spílali mu tedy a řekli: “Ty jsi jeho učedník, ale my jsme Mojžíšovi učedníci!”

29 My víme, že k Mojžíši mluvil Bůh, ale o tomto nevíme, odkud je.”

30 Ten člověk jim odpověděl: “To je právě divné, že nevíte, odkud je, a [přitom] otevřel mé oči.

31 Víme přece, že Bůh hříšníky neslyší; ale kdo by Boha ctil a konal jeho vůli, toho slyší.

32 Od věků nebylo slýcháno, že by někdo otevřel oči [člověka], který se narodil slepý.

33 Kdyby ten [člověk] nebyl od Boha, nemohl by nic udělat.”

34 Odpověděli mu: “Ty ses narodil celý v hříších a [chceš] nás poučovat?” A vyhnali ho ven.

35 Když [pak] Ježíš uslyšel, že ho vyhnali ven, našel ho a řekl mu: “Věříš v Božího Syna?”

36 On odpověděl: “A kdo [to] je, Pane, abych v něho mohl věřit?”

37 Ježíš mu tedy řekl: “Už jsi ho i viděl. Je to ten, který s tebou mluví.”

38 A on řekl: “Věřím, Pane.” A poklonil se mu.

39 Tehdy Ježíš řekl: “Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kteří nevidí, viděli a ti, kteří vidí,

[aby] oslepli.”

⁴⁰ A uslyšeli to [někteří] z farizeů, kteří byli s ním, a řekli mu: “Jsme snad i my slepí?”

⁴¹ Ježíš jim řekl: “Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích; teď ale říkáte: ‘Vidíme,’ a proto váš hřích zůstává.”

10

¹ “Amen, amen, říkám vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vstupuje jinudy, ten je zloděj a lupič,

² ale kdo vchází dveřmi, je pastýř ovcí.

³ Tomu vrátný otvírá a ovce slyší jeho hlas; [on] pak své ovce volá jménem a vyvádí je.

⁴ A když své ovce vypustí, jde před nimi a ovce jdou za ním, neboť znají jeho hlas.

⁵ Cizího však nikdy následovat nebudou, ale utečou od něho, neboť neznají hlas cizích.”

⁶ Ježíš jim řekl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jeho vyprávění znamená.

⁷ Ježíš jim tedy znovu řekl: “Amen, amen, říkám vám: já jsem dveře ovcí.

⁸ Všichni, kolik jich přišlo přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neposlechly.

⁹ Já jsem dveře. Kdokoli vejde skrze mne, bude spasen a bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.

¹⁰ Zloděj přichází, jen aby kradl a zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život a měly [ho] hojně.

¹¹ Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá za ovce svůj život.

¹² Ale nádeník a ten, kdo není pastýř, jemuž ty ovce nepatří, když vidí přicházet vlka, opouští ovce a utíká; a vlk chytá ovce a rozhání je.

13 Nádeník tedy utíká, protože je nádeník a nezáleží mu na ovcích.

14 Já jsem ten dobrý pastýř a znám své [ovce a] mé [ovce] znají mne,

15 jako mě zná Otec a já znám Otce; a za ty ovce pokládám svůj život.

16 Mám [však] i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést a uslyší můj hlas. Tehdy bude jedno stádo a jeden pastýř.

17 Proto mě Otec miluje, že já pokládám svůj život, abych ho zase přijal.

18 Nikdo mi ho nebere, ale já ho pokládám sám od sebe. Mám moc ho položit a mám moc ho zase přijmout. To přikázání jsem přijal od svého Otce.”

19 Mezi Židy tedy znovu nastala kvůli těm slovům roztržka.

20 A mnozí z nich říkali: “Má démona a blázní! Co ho posloucháte?”

21 Jiní říkali: “Toto nejsou slova [člověka], který má démona. Může snad démon otvírat oči slepým?”

22 V Jeruzalémě pak byl [svátek] Zasvěcení [chrámu a] bylo [to v] zimě.

23 A Ježíš se procházel v chrámu, v Šalomounově sloupoví.

24 Židé ho tedy obstoupili a říkali mu: “Jak dlouho budeš držet naši duši [v] nejistotě? Jestliže jsi Kristus, řekni nám [to] jasně.”

25 Ježíš jim odpověděl: “Řekl jsem vám [to] a nevěříte. Skutky, které dělám ve jménu svého Otce, ty o mně vydávají svědectví.

26 Vy ale nevěříte, protože nejste z mých ovcí, jak jsem vám řekl.

27 Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě.

28 A já jim dávám věčný život a nezhynou navěky a nikdo je nevytrhne z mé ruky.

29 Můj Otec, který mi [je] dal, je větší nade všechny a nikdo [je] nemůže vytrhnout z ruky mého Otce.

30 Já a Otec jsme jedno.”

31 Židé tedy znovu vzali kamení, aby ho ukamenovali.

32 Ježíš jim odpověděl: “Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od svého Otce. Za který z těch skutků mě kamenujete?”

33 Židé mu odpověděli: “Nekamenujeme tě za dobrý skutek, ale za rouhání, totiž že ty, člověk, ze sebe děláš Boha!”

34 Ježíš jim odpověděl: “Není ve vašem Zákoně napsáno: ‘Já jsem řekl: Jste bohové’?”

35 Jestliže nazval bohy ty, k nimž přišlo Boží slovo (a Písmo nemůže být zrušeno),

36 [proč mně,] kterého Otec posvětil a poslal na svět, říkáte: ‘Rouháš se,’ když jsem řekl: ‘Jsem Boží Syn’?”

37 Nedělám-li skutky svého Otce, nevěřte mi.

38 Pokud [je] však dělám, i kdybyste nevěřili mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a uvěřili, že Otec je ve mně a já v něm.

39 Chtěli ho tedy opět zajmout, ale unikl z jejich rukou.

40 Tehdy znovu odešel za Jordán, na místo, kde dříve křtil Jan, a zůstal tam.

41 Mnozí k němu přicházeli a říkali: “Jan jistě neudělal žádný zázrak, ale všechno, co Jan řekl o

tomto, bylo pravdivé.”

⁴² A mnozí tam v něho uvěřili.

11

¹ Nějaký Lazar z Betanie, městečka Marie a její sestry Marty, pak byl nemocný.

² A [to] byla [ta] Marie, která pomazala Pána mastí a jeho nohy vytřela svými vlasy; její bratr Lazar byl nemocný.

³ Ty sestry tedy poslaly k němu se slovy: “Pane, hle, [ten], kterého máš rád, je nemocný.”

⁴ Když [to] pak Ježíš uslyšel, řekl: “Ta nemoc není k smrti, ale pro Boží slávu, aby skrze ni byl oslaven Boží Syn.”

⁵ A Ježíš miloval Martu i její sestru i Lazara.

⁶ Když tedy uslyšel, že [Lazar] je nemocný, zůstal ještě dva dny na místě, kde byl.

⁷ Potom řekl svým učedníkům: “Pojďme znovu do Judska.”

⁸ Učedníci mu řekli: “Rabbi, Židé tě teď chtěli ukamenovat a [ty] tam jdeš znovu?”

⁹ Ježíš odpověděl: “Nemá snad den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtá, neboť vidí světlo tohoto světa.

¹⁰ Kdo ale chodí v noci, klopýtá, neboť v něm není světlo.”

¹¹ To pověděl a potom jim řekl: “Lazar, náš přítel, usnul, ale jdu, abych ho probudil.”

¹² Jeho učedníci řekli: “Pane, jestliže usnul, bude zdrav!”

¹³ Ježíš [to] však řekl o jeho smrti, ale oni se domnívali, že mluví o odpočinku ve spánku.

¹⁴ Tehdy jim Ježíš řekl jasně: “Lazar zemřel.

15 A raduji se kvůli vám, že jsem tam nebyl, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu.”

16 Tomáš zvaný Didymus tedy řekl spoluúčedníkům: “Pojďme i my, abychom zemřeli s ním.”

17 Když tedy Ježíš přišel, našel ho již čtyři dny pochovaného v hrobě.

18 Betanie pak byla blízko Jeruzaléma, asi patnáct honů.

19 A mnozí z Židů přišli k Martě a Marii, aby je utěšili [ve smutku] nad jejich bratrem.

20 Jakmile tedy Marta uslyšela, že přichází Ježíš, vyšla mu naproti, ale Marie seděla doma.

21 Marta tedy řekla Ježíši: “Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.

22 Ale i teď vím, že o cokoli bys Boha požádal, [to] ti Bůh dá.”

23 Ježíš jí řekl: “Tvůj bratr vstane.”

24 Marta mu řekla: “Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.”

25 Ježíš jí řekl: “Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.

26 A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře navěky. Věříš tomu?”

27 Řekla mu: “Ano, Pane, já jsem uvěřila, že ty jsi Kristus, Boží Syn, který má přijít na svět.”

28 A když to pověděla, odešla a tajně zavolala Marii, svou sestru, se slovy: “Mistr je tu a volá tě.”

29 A ona, jakmile [to] uslyšela, rychle vstala a šla k němu.

30 Ježíš však ještě nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kam vyšla naproti Marta.

³¹ Když tedy Židé, kteří byli s Marií v domě a utěšovali ji, uviděli, že rychle vstala a šla ven, šli za ní se slovy: “Jde ke hrobu, aby tam plakala.”

³² Jakmile tedy Marie přišla [tam], kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla k jeho nohám a řekla mu: “Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.”

³³ Když tedy Ježíš spatřil, jak pláče a jak pláčou Židé, kteří přišli s ní, v duchu zasténal a zarmoutil se.

³⁴ Potom řekl: “Kam jste ho položili?” Řekli mu: “Pane, pojďa podívej se.”

³⁵ Ježíš se rozplakal.

³⁶ Židé tedy řekli: “Hledte, jak ho měl rád!”

³⁷ Někteří z nich však řekli: “Nemohl snad ten, kdo otevřel oči slepého, způsobit také, aby tento [člověk] nezemřel?”

³⁸ Ježíš tedy znovu sám v sobě zasténal a přišel ke hrobu. Byla [to] jeskyně a na ní ležel kámen.

³⁹ Ježíš řekl: “Odvalte ten kámen.” Marta, sestra toho mrtvého, mu řekla: “Pane, už zapáchá, vždyť je [v hrobě] čtvrtý den!”

⁴⁰ Ježíš jí řekl: “Neřekl jsem ti, že budeš-li věřit, uvidíš Boží slávu?”

⁴¹ Zvedli tedy kámen [z místa], kde byl ten mrtvý pochován. Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: “Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel.

⁴² Já vím, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem [to] kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal.”

⁴³ A když to řekl, zavolal mocným hlasem: “Lazare, pojď ven!”

⁴⁴ A ten, který zemřel, vyšel [ven]. Měl ruce

i nohy svázané plátny a jeho tvář byla ovinuta rouškou. Ježíš jim řekl: “Rozvažte ho a nechte [ho] odejít.”

⁴⁵ Tehdy mnozí z těch Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš udělal, uvěřili v něho.

⁴⁶ Někteří z nich však odešli k farizeům a řekli jim, co Ježíš udělal.

⁴⁷ Velekněží a farizeové tedy shromáždili veleradu a říkali: “Co uděláme? Vždyť tento člověk dělá mnoho zázraků!

⁴⁸ Jestli ho tak necháme, všichni v něho uvěří a přijdou Římané a vezmou [nám] naše místo i národ!”

⁴⁹ Avšak jeden z nich, Kaifáš, který byl toho roku nejvyšším knězem, jim řekl: “Vy nic nevíte!

⁵⁰ Ani nepomyslíte, že je pro nás prospěšné, aby jeden člověk zemřel za lid a ne [aby] celý tento národ zahynul.”

⁵¹ To však neřekl sám od sebe, ale protože byl toho roku nejvyšším knězem, prorokoval, že Ježíš má zemřít za tento národ.

⁵² A nejen za tento národ, ale také aby shromáždil rozptýlené Boží děti v jedno.

⁵³ Od toho dne tedy byli dohodnuti, že ho zabijí.

⁵⁴ Ježíš proto už nechodil mezi Židy veřejně, ale odešel odtud do kraje blízko pouště, do města jménem Efraim, a tam pobýval se svými učedníky.

⁵⁵ A byla blízko židovská Veliká noc. Mnozí z toho kraje tedy před Velikou nocí putovali vzhůru do Jeruzaléma, aby se očistili.

⁵⁶ Hledali tedy Ježíše; a když stáli v chrámu, povídali si mezi sebou: “Co myslíte? Že by nepřišel na svátek?”

⁵⁷ Velekněží i farizeové však vydali nařízení, že pokud by se někdo dozvěděl, kde je, má [to] oznámit, aby ho mohli zajmout.

12

¹ Ježíš tedy přišel šest dní před Velikou nocí do Betanie, kde byl Lazar, ten, který zemřel a kterého vzkřísil z mrtvých.

² Tam mu připravili večeři a Marta [je] obsluhovala a Lazar byl jedním z těch, kdo s ním stolovali.

³ Marie tehdy vzala libru velmi drahé masti z pravého nardu, pomazala Ježíšovy nohy a vytřela je svými vlasy. A dům byl naplněn vůní té masti.

⁴ Jeden z jeho učedníků, Jidáš, [syn] Šimona Iškariotského, který ho měl zradit, tedy řekl:

⁵ “Proč se tato mast neprodala za tři sta denárů a nedalo se chudým?”

⁶ To však řekl ne [proto], že měl starost o chudé, ale že byl zloděj a měl [na starosti] pokladnu a to, co se [do ní] dávalo, bral.

⁷ Ježíš tedy řekl: “Nech ji, zachovala to pro den mého pohřbu.

⁸ Chudé přece máte u sebe vždycky, ale mne vždycky mít nebudete.”

⁹ Tehdy se veliké množství Židů dozvědělo, že je tam, a přišli - nejen kvůli Ježíši, ale také aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých.

¹⁰ A [tak] se velekněží rozhodli zabít i Lazara,

¹¹ neboť mnozí z Židů kvůli němu odcházel a uvěřili v Ježíše.

¹² Když nazítří veliký zástup [lidí], kteří přišli na svátek, uslyšel, že Ježíš přichází do Jeruzaléma,

¹³ vzali palmové větve a vyšli mu naproti s voláním: “Hosana! Požehnaný, který přichází v Pánově jménu, král Izraele!”

¹⁴ A když Ježíš našel oslátka, vsedl na ně, jak je napsáno:

¹⁵ “Neboj se, dcero Sionu, hle, tvůj král přichází, sedě na hříbátku oslice.”

¹⁶ Jeho učedníci tomu však nejprve neporozuměli; ale když byl Ježíš oslaven, tehdy si vzpomněli, že to o něm je napsáno a [že] mu to učinili.

¹⁷ Zástup, který byl s ním, pak vydával svědectví, že zavolał Lazara z hrobu a vzkřísil ho z mrtvých.

¹⁸ Proto mu také vyšel naproti zástup [lidí], neboť slyšeli, že udělal ten zázrak.

¹⁹ Farizeové si tedy mezi sebou řekli: “Vidíte, že nic nezmůžete? Hledte, svět odešel za ním!”

²⁰ A někteří z těch, kteří se přišli o tom svátku modlit, byli Řekové.

²¹ Ti tedy přistoupili k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: “Pane, chtěli bychom vidět Ježíše.”

²² Filip přišel a řekl Ondřejovi a Ondřej s Filipem [to] zase řekli Ježíši.

²³ Ježíš jim tedy odpověděl: “Přišla hodina, aby Syn člověka byl oslaven.

²⁴ Amen, amen, říkám vám: Pokud zrno pšenice nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Ale pokud zemře, přinese mnoho úrody.

²⁵ Kdo má rád svou duši, [ten] ji ztratí, a kdo nenávidí svou duši v tomto světě, uchrání ji k věčnému životu.

²⁶ Slouží-li mi někdo, ať mě následuje; a tam, kde jsem já, bude i můj služebník. A bude—li mi někdo sloužit, Otec ho poctí.”

²⁷ “Má duše je teď zarmoucená a co mám říci? ‘Otče, vysvobod mě z této hodiny?’ Ale proto jsem přišel, k této hodině.

²⁸ Otče, oslav své jméno!” Tehdy se z nebe ozval hlas: “Oslavil jsem a ještě oslavím.”

²⁹ A zástup, který [tam] stál a slyšel [to], řekl: “Zahřmělo.” Jiní říkali: “Mluvil k němu anděl.”

³⁰ Ježíš [na to] odpověděl: “Ten hlas nepřišel kvůli mně, ale kvůli vám.

³¹ Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven.

³² A já, když budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě.”

³³ (A to řekl, aby naznačil, jakou smrtí má zemřít.)

³⁴ Zástup mu odpověděl: “My jsme slyšeli ze Zákona, že Kristus zůstává na věky; jak to, [že] tedy říkáš, že Syn člověka musí být vyzdvižen? Kdo je ten Syn člověka?”

³⁵ Ježíš jim tedy řekl: “Ještě na krátký čas je světlo s vámi. Chodte, dokud máte světlo, ať vás nezachvátí tma. Kdo totiž chodí ve tmě, neví, kam jde.

³⁶ Dokud máte světlo, věřte ve světlo, abyste byli syny světla.” Když to Ježíš pověděl, odešel a skryl se před nimi.

³⁷ A ačkoli před nimi udělal tolik zázraků, [přece] v něho neuvěřili,

³⁸ aby se naplnilo slovo, které řekl prorok Izaiáš: “Pane, kdo uvěřil našemu kázání? A komu je

zjevena Pánova paže?”

³⁹ Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš ještě řekl:

⁴⁰ “Oslepil jejich oči a zatvrdil jejich srdce, aby očima neviděli a srdcem nepochopili a neobrátili se, abych je neuzdravil.”

⁴¹ To řekl Izaiáš, když spatřil jeho slávu a mluvil o něm.

⁴² Přesto však v něho uvěřili i mnozí z hodnostářů, ale kvůli farizeům [ho] nevyznávali, aby nebyli vyobcováni ze synagogy.

⁴³ Milovali totiž lidskou chválu více než chválu Boží.

⁴⁴ Tehdy Ježíš zvolal: “Kdo věří ve mne, věří ne ve mne, ale v Toho, který mě poslal,

⁴⁵ a kdo mě vidí, vidí Toho, který mě poslal.

⁴⁶ Já, světlo, jsem přišel na svět, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.

⁴⁷ A jestliže někdo slyší má slova a nevěří, já ho nesoudím; nepřišel jsem totiž, abych soudil svět, ale abych svět spasil.

⁴⁸ Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, [ten] má, kdo by ho soudil. Slovo, které jsem mluvil, to ho bude soudit v poslední den.

⁴⁹ Nemluvil jsem totiž sám od sebe, ale Otec, který mě poslal, on mi dal přikázání, co mám říkat a co mluvit.

⁵⁰ A vím, že jeho přikázání je věčný život. Proto, co mluvím, mluvím tak, jak mi řekl Otec.”

13

¹ Před svátkem Veliké noci pak Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby odešel z tohoto světa k Otci.

Miloval své, kteří byli na světě, a miloval je až do konce.

² (A když večeřeli, ďábel již vložil do srdce Jidáše, [syna] Šimona Iškariotského, aby ho zradil.)

³ Ježíš, vědom si [toho], že mu Otec dal všechno do rukou a že vyšel od Boha a jde k Bohu,

⁴ vstal od večeře, odložil plášť, vzal zástěru a přepásal se.

⁵ Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a vytírat [je] zástěrou, kterou byl přepásán.

⁶ Přišel tedy k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: “Pane, ty mi [chceš] mýt nohy?”

⁷ Ježíš mu odpověděl: “Ty teď nechápeš, co dělám, ale potom porozumíš.”

⁸ Petr mu řekl: “Nikdy nebudeš mýt mé nohy!” Ježíš mu odpověděl: “Jestliže tě neumyji, nemáš se mnou podíl.”

⁹ Šimon Petr mu řekl: “Pane, nejen mé nohy, ale i ruce a hlavu!”

¹⁰ Ježíš mu řekl: “Kdo je vykoupán, potřebuje umýt jen nohy, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.”

¹¹ (Věděl totiž o svém zrádci; proto řekl: “Ne všichni jste čistí.”)

¹² Když jim tedy umyl nohy, vzal si plášť, posadil se opět [za stůl a] řekl jim: “Rozumíte, co jsem vám udělal?”

¹³ Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem a říkáte [to] dobře, neboť [jím] jsem.

¹⁴ Jestliže jsem tedy já, Pán a Mistr, umyl nohy vám, i vy máte mýt nohy jeden druhému.

15 Dal jsem vám totiž příklad, abyste se i vy chovali, jako jsem se já zachoval k vám.

16 Amen, amen, říkám vám: Služebník není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal.

17 Víte-li tyto věci, jste požehnaní, budete-li je dělat.”

18 “Nemluvím o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil; ale ať se naplní Písmo: ‘Ten, který jí se mnou chléb, zvedl svou patu proti mně.’

19 Říkám vám [to] již teď, dříve než se [to] stane, abyste až se [to] stane, uvěřili, že já jsem.

20 Amen, amen, říkám vám: Kdo přijímá toho, koho [já] pošlu, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá Toho, který mě poslal.”

21 Když to Ježíš řekl, v duchu se zarmoutil a vydal svědectví: “Amen, amen, říkám vám, že jeden z vás mě zradí.”

22 Učedníci se tedy ohlíželi jeden po druhém, bezradní [nad tím], o kom mluví.

23 Jeden z Ježíšových učedníků, ten, kterého Ježíš miloval, pak ležel [u stolu] v Ježíšově náručí.

24 Tomu tedy dal Šimon Petr znamení, aby se zeptal, kdo je [ten], o němž mluví.

25 A on spočinul na Ježíšových prsou a řekl mu: “Pane, kdo [to] je?”

26 Ježíš odpověděl: “Je [to] ten, komu podám namočené sousto.” A když namočil sousto, podal [je] Jidášovi, [synu] Šimona Iškariotského.

27 A tehdy, po tom soustu, do něho vstoupil Satan. Ježíš mu tedy řekl: “Co děláš, udělej rychle.”

28 Nikdo ze stolujících však neporozuměl, proč

mu [to] řekl.

²⁹ Někteří se totiž domnívali (poněvadž Jidáš měl [na starosti] pokladnu), že mu Ježíš řekl: “Nakup, co potřebujeme na svátek,” nebo aby dal něco chudým.

³⁰ [Jidáš] tedy vzal to sousto a hned vyšel [ven]. A byla noc.

³¹ A když odešel, Ježíš řekl: “Teď je Syn člověka oslaven a Bůh je oslaven v něm.

³² A poněvadž je Bůh oslaven v něm, oslaví ho i Bůh sám v sobě a oslaví ho hned.

³³ Synáčkové, ještě krátký [čas] jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jako jsem řekl Židům: ‘Kam já jdu, vy nemůžete přijít,’ [to] teď říkám i vám.”

³⁴ “Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako jsem [já] miloval vás, abyste i vy milovali jeden druhého.

³⁵ Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.”

³⁶ Šimon Petr mu řekl: “Pane, kam jdeš?” Ježíš mu odpověděl: “[Tam,] kam jdu, teď nemůžeš jít za mnou, ale půjdeš za mnou potom.”

³⁷ Petr mu řekl: “Pane, proč za tebou nemohu jít teď? Svůj život za tebe položím!”

³⁸ Ježíš mu odpověděl: “Svůj život za mě položíš? Amen, amen, říkám ti: Kohout se neozve, dokud mě třikrát nezapřeš.”

14

¹ “Ať se vaše srdce nermoutí. Věříte v Boha, věřte i ve mne.

² V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby [to tak] nebylo, pověděl bych vám.

³ Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli [tam], kde jsem já.

⁴ A kam já jdu, víte, i cestu znáte.”

⁵ Tomáš mu řekl: “Pane, nevíme, kam jdeš. A jak můžeme znát cestu?”

⁶ Ježíš mu řekl: “Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

⁷ Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce; a od nynějška ho znáte a viděli jste ho.”

⁸ Filip mu řekl: “Pane, ukaž nám Otce a [to] nám stačí.”

⁹ Ježíš mu řekl: “Tak dlouhý čas jsem s vámi a nepoznal jsi mě, Filipe? Kdo viděl mne, viděl Otce; jak to, [že] tedy říkáš: ‘Ukaž nám Otce’?”

¹⁰ Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od sebe, ale Otec, který ve mně přebývá, on dělá ty skutky.

¹¹ Věřte mi, že já [jsem] v Otci a Otec ve mně; alespoň kvůli těm samotným skutkům mi věřte.”

¹² “Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on; a bude dělat větší [skutky] než tyto, neboť já jdu ke svému Otci.

¹³ A o cokoli byste poprosili v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu.

¹⁴ Budete-li o něco prosit v mém jménu, já [to] udělám.”

¹⁵ “Milujete-li mě, zachovávejte má přikázání.

¹⁶ A já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky,

¹⁷ toho Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí ani ho nezná. Vy ho však znáte, protože přebývá u vás a bude ve vás.

18 Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám.

19 Ještě krátký [čas] a svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, i vy budete žít.”

20 “V ten den poznáte, že já [jsem] ve svém Otci a vy ve mně a já ve vás.

21 Kdo má moje přikázání a zachovává je, to je ten, který mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován mým Otcem a já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe.”

22 Judas (ne ten Išariotský) mu řekl: “Pane, jak to, že chceš zjevit sám sebe nám, a ne světu?”

23 Ježíš mu odpověděl a řekl: “Jestliže mě někdo miluje, bude zachovávat mé slovo; a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a zřídíme [si] u něj příbytek.

24 Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova; a slovo, které slyšíte, není mé, ale Toho, který mě poslal, Otcovo.”

25 Tyto věci jsem [k] vám mluvil, [dokud] jsem přebýval u vás.

26 Avšak Utěšitel, ten Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.

27 Zanechávám vám pokoj, svůj pokoj vám dávám; já vám dávám, ne jako dává svět. Ať se vaše srdce nermoutí ani nestrachuje.

28 Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‘Odcházím a [zase] k vám přijdu.’ Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jsem řekl: ‘Jdu k Otcí,’ neboť můj Otec je větší než já.

29 A řekl jsem vám [to] teď, předtím než se [to] stane, abyste až se [to] stane, uvěřili.

³⁰ Už s vámi nebudu mnoho mluvit, protože přichází vládce tohoto světa. Nemá na mně nic,

³¹ ale [přichází,] aby svět poznal, že miluji Otce a [že] jedním, jak mi Otec přikázal. Vstaňte, pojďme odsud.”

15

¹ “Já jsem ten pravý vinný kmen a můj Otec je vinař.

² Každou ratolest, která ve mně nenese ovoce, odřezává a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla více ovoce.

³ Vy jste již čistí kvůli slovu, které jsem k vám mluvil.

⁴ Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně.

⁵ Já jsem vinný kmen [a] vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic.

⁶ Jestliže někdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest a uschne; a budou sebrány a hozeny na oheň a shoří.

⁷ Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám [to].

⁸ V tom bývá oslaven můj Otec, když nesete mnoho ovoce; a budete moji učedníci.”

⁹ “Jako Otec miloval mne, tak jsem i já miloval vás. Zůstaňte v mé lásce.

¹⁰ Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.

11 Toto jsem vám pověděl, aby má radost zůstala ve vás a [aby] vaše radost byla úplná.

12 Toto je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás.

13 Nikdo nemá větší lásku než tu, aby položil svůj život za své přátele.

14 Vy jste moji přátelé, děláte-li, co vám přikazuji.

15 Nebudu vás už nazývat služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Vás jsem ale nazval přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce.

16 Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a postavil jsem vás, abyste šli a přinesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; aby vám Otec dal, o cokoli byste ho poprosili v mém jménu.

17 Toto vám přikazuji, abyste se navzájem milovali.”

18 “Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne měl v nenávisti dříve než vás.

19 Kdybyste byli ze světa, svět by měl rád, co [je] jeho; že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.

20 Pamatujte na slova, která jsem vám řekl: ‘Služebník není větší než jeho pán.’ Jestliže pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás; jestliže zachovali mé slovo, zachovají i vaše.

21 To všechno vám ale udělají pro mé jméno, neboť neznají Toho, který mě poslal.

22 Kdybych nepřišel a nemluvil k nim, neměli by hřích, ale teď pro svůj hřích nemají výmluvu.

23 Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce.

24 Kdybych mezi nimi nedělal skutky, které neudělal nikdo jiný, neměli by hřích; teď ale viděli

a nenáviděli - jak mne, tak mého Otce.

²⁵ Ale [to se děje,] aby se naplnilo to slovo, které je napsané v jejich Zákoně: 'Nenáviděli mě bez příčiny.'

²⁶ "Až však přijde ten Utěšitel, kterého vám já pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází z Otce, ten bude o mně vydávat svědectví.

²⁷ A vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od počátku.

16

¹ Toto jsem vám pověděl, abyste se nenechali svést.

² Vyobcují vás ze shromáždění, ano, přichází hodina, kdy každý, kdo vás bude zabíjet, se bude domnívat, že [tím] koná službu Bohu.

³ A to vám udělají, protože nepoznali Otce ani mne.

⁴ Ale pověděl jsem vám to, abyste si, až ta hodina přijde, vzpomněli, že jsem vám to řekl. Toto jsem vám od začátku neříkal, protože jsem byl s vámi."

⁵ "Teď však odcházím k Tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: 'Kam jdeš?'

⁶ Ale protože jsem vám pověděl tyto věci, naplnil vaše srdce zármutek.

⁷ Já vám však říkám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Jestliže totiž neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; jestliže však odejdu, pošlu ho k vám.

⁸ A on, až přijde, bude světu podávat důkaz o hříchu, o spravedlnosti a o soudu.

⁹ O hříchu, že nevěří ve mne,

¹⁰ o spravedlnosti, že jdu k Otci a už mě nevidíte,

11 a o soudu, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

12 Ještě vám mám mnoho [co] říci, ale teď [to] nemůžete unést.

13 Až však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale cokoli uslyší, [to] bude mluvit; bude vám oznamovat i věci, které mají přijít.

14 On mě oslaví, neboť vezme z mého a bude [to] oznamovat vám.

15 Všechno, co má Otec, je mé. Proto jsem řekl, že vezme z mého a bude [to] oznamovat vám.”

16 “Zakrátko mě už nevidíte a znovu zakrátko mě uvidíte; protože odcházím k Otci.”

17 [Někteří] z jeho učedníků si tedy mezi sebou řekli: “Co znamená to, co nám říká: ‘Zakrátko mě už nevidíte a znovu zakrátko mě uvidíte’ a: ‘Já odcházím k Otci?’”

18 Říkali tedy: “Co to znamená, že říká: ‘Zakrátko’? Nevíme, o čem mluví.”

19 Ježíš pak poznal, že se ho chtěli zeptat, a řekl jim: “Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: ‘Zakrátko mě již nevidíte a znovu zakrátko mě uvidíte’?”

20 Amen, amen, říkám vám, že vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se obrátí v radost.

21 Když žena rodí, má bolest, protože přišla její hodina; když ale porodí dítě, už nevzpomíná na soužení pro radost, že se na svět narodil člověk.

22 Proto i vy teď máte bolest, ale uvidím vás znovu a vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme.

23 A v ten den se mě nebudete ptát na nic. Amen,

amen, říkám vám, že o cokoli byste poprosili Otce v mém jménu, [to] vám dá.

²⁴ Až dosud jste v mém jménu o nic neprosili. Proste a přijmete [to], aby vaše radost byla úplná.”

²⁵ “Toto jsem vám pověděl v přirovnáních, ale přichází hodina, kdy k vám už nebudu mluvit v přirovnáních, ale budu k vám o Otci mluvit otevřeně.

²⁶ V ten den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás.

²⁷ Sám Otec vás totiž má rád, protože jste měli rádi mě a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha.

²⁸ Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; [teď] zase opouštím svět a jdu k Otci.”

²⁹ Jeho učedníci mu řekli: “Hle, teď mluvíš otevřeně a neříkáš žádné přirovnání.

³⁰ Teď víme, že víš všechno a nepotřebuješ, aby se tě někdo vyptával. Kvůli tomu věříme, že jsi vyšel od Boha.”

³¹ Ježíš jim odpověděl: “Teď věříte?

³² Hle, přichází hodina a již přišla, kdy se rozprchnete každý ke svému a mě necháte samotného. Ale nejsem sám, protože Otec je se mnou.

³³ Tyto věci jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj. Na světě budete mít soužení, ale buďte stateční: já jsem přemohl svět.”

17

¹ Když to Ježíš pověděl, pozvedl oči k nebi a řekl: “Otče, přišla ta hodina; oslav svého Syna, aby i tvůj Syn oslavil tebe,

² poněvadž jsi mu dal moc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal věčný život.

³ A toto je ten věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a [toho], kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

⁴ Já jsem tě oslavil na zemi; dílo, které jsi mi svěřil, jsem vykonal.

⁵ A teď oslav ty mne, Otče, sám u sebe tou slávou, kterou jsem měl u tebe předtím, než byl svět.”

⁶ “Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně; a tvé slovo zachovali.

⁷ A teď poznali, že všechny věci, které jsi mi dal, jsou od tebe.

⁸ Neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim; a oni [je] přijali a opravdu poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.

⁹ Já prosím za ně; neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji.

¹⁰ A všechny mé věci jsou tvé a tvé jsou mé a jsem v nich oslaven.

¹¹ [Já] už nejsem na světě, ale oni jsou na světě a já jdu k tobě. Svatý Otče, zachovej je ve svém jménu, jež jsi mi dal, aby byli jedno jako my.

¹² Dokud jsem s nimi byl na světě, zachovával jsem je ve tvém jménu. Chránil jsem ty, které jsi mi dal, a nikdo z nich nezahynul, kromě syna zatracení, aby se naplnilo Písmo.

¹³ Teď ale jdu k tobě a toto mluvím na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti.

¹⁴ Já jsem jim dal tvé slovo a svět je nenáviděl, protože nejsou ze světa, jako já nejsem ze světa.

¹⁵ Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.

¹⁶ Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.

¹⁷ Posvěť je svou pravdou; tvé slovo je pravda.

¹⁸ Jako jsi poslal na svět mne, tak jsem i já poslal na svět je.

¹⁹ A já posvěcuji sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou.”

²⁰ “Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo,

²¹ aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal.

²² A já jsem jim dal slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno.

²³ Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonáni v jedno a aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a [že] jsi je miloval, jako jsi miloval mě.

²⁴ Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou [tam], kde jsem já, aby hleděli na mou slávu, kterou jsi mi dal; neboť jsi mne miloval před založením světa.

²⁵ Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a [i] tito poznali, že jsi mě poslal.

²⁶ A oznámil jsem jim tvé jméno a [ještě] oznámím, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já v nich.”

18

¹ Když to Ježíš řekl, vyšel se svými učedníky přes potok Kedron, kde byla zahrada, do které vešel on i jeho učedníci.

² To místo však znal i Jidáš, jeho zrádce, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky.

³ Jidáš tedy vzal oddíl [vojáků] a služebníky od velekněží a farizeů a přišel tam s lucernami a s pochodněmi a se zbraněmi.

⁴ Ježíš, který věděl všechno, co na něj mělo přijít, tedy vyšel a řekl jim: “Koho hledáte?”

⁵ Odpověděli mu: “Ježíše Nazaretského.” Ježíš jim řekl: “Já jsem [to].” A stál [tam] s nimi i Jidáš, jeho zrádce.

⁶ A jak jim řekl: “Já jsem,” ustoupili nazpět a padli na zem.

⁷ Zeptal se jich tedy znovu: “Koho hledáte?” A oni řekli: “Ježíše Nazaretského.”

⁸ Ježíš odpověděl: “Řekl jsem vám, že [to] jsem já. Jestliže tedy hledáte mě, nechte tyto, ať odejdou.”

⁹ (Aby se naplnilo slovo, které řekl: “Z těch, které jsi mi dal, jsem neztratil nikoho.”)

¹⁰ Tehdy Šimon Petr, který měl meč, ho vytasil, zasáhl služebníka nejvyššího kněze a usekl mu pravé ucho. Ten služebník se jmenoval Malchus.

¹¹ Ježíš tedy řekl Petrovi: “Schovej svůj meč do pochvy. Nemám snad pít kalich, který mi dal Otec?”

¹² A tak oddíl s velitelem a s židovskými služebníky zajali Ježíše a svázali ho.

¹³ A přivedli ho nejdříve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku nejvyšším knězem.

¹⁴ (A Kaifáš byl ten, který Židům poradil, že je užitečné, aby jeden člověk zemřel za lid.)

¹⁵ Petr a [ještě] jiný učedník ale šli za Ježíšem. Ten

učedník byl známý nejvyššího kněze, a [tak] vešel s Ježíšem do veleknězova dvora.

¹⁶ Ale Petr stál venku u dveří. Ten druhý učedník, který byl známý nejvyššího kněze, tedy vyšel, promluvil s vrátnou a uvedl Petra [dovnitř].

¹⁷ Ta služebná u brány však Petrovi řekla: “Nejsi snad i ty z učedníků toho člověka?” On řekl: “Nejsem.”

¹⁸ A protože bylo chladno, stáli [tam] otroci a služebníci, kteří rozdělali oheň, a ohřívali se. A Petr [tam] byl s nimi; stál a ohříval se.

¹⁹ Nejvyšší kněz se tedy Ježíše zeptal na jeho učedníky a na jeho učení.

²⁰ Ježíš mu odpověděl. “Já jsem mluvil ke světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagogách nebo v chrámu, kde se Židé vždycky scházejí, a nic jsem nemluvil tajně.

²¹ Proč se ptáš mě? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem k nim mluvil. Hle, ti vědí, co jsem říkal.”

²² A když to řekl, jeden ze služebníků, který tam stál, udeřil Ježíše holí se slovy: “Takhle odpovídáš nejvyššímu knězi?”

²³ Ježíš mu odpověděl: “Jestliže jsem mluvil zle, vydej svědectví o zlém, jestliže však dobře, proč mě biješ?”

²⁴ Annáš ho tedy poslal svázaného k nejvyššímu knězi Kaifášovi.

²⁵ Ale Šimon Petr stál a ohříval se. Řekli mu tedy: “Nejsi snad i ty z jeho učedníků? On [ho však] zapřel a řekl: “Nejsem.”

²⁶ Jeden ze služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, kterému Petr usekl ucho, řekl: “Copak jsem tě

s ním neviděl v té zahradě?”

²⁷ Petr [ho] tedy znovu zapřel. A vtom zakokrhal kohout.

²⁸ A tak Ježíše vedli od Kaifáše do [vladařova] paláce; a bylo jitro. Sami však do paláce nevešli, aby se neposkvrnili, aby totiž mohli jíst beránka.

²⁹ Pilát k nim tedy vyšel a řekl: “Jaké obvinění vznášíte proti tomuto člověku?”

³⁰ Odpověděli mu: “Kdyby to nebyl zločinec, nevydali bychom ti ho.”

³¹ Pilát jim tedy řekl: “Vezměte si ho vy a suďte ho podle svého zákona.” Židé mu tedy řekli: “My nemáme dovoleno nikoho zabít.”

³² (Aby se naplnilo Ježíšovo slovo, které řekl, když naznačoval, jakou smrtí má zemřít.)

³³ Pilát tedy znovu vešel do paláce, zavolal Ježíše a řekl mu: “Ty jsi ten židovský král?”

³⁴ Ježíš mu odpověděl: “Říkáš to sám od sebe, nebo ti [to] o mně řekli jiní?”

³⁵ Pilát odpověděl: “Jsem snad já Žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Co jsi udělal?”

³⁶ Ježíš odpověděl: “Mé království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům. Teď ale mé království není odsud.”

³⁷ Pilát mu tedy řekl: “Takže jsi král?” Ježíš odpověděl: “Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.”

³⁸ Pilát mu řekl: “Co je pravda?” A když to řekl, vyšel znovu k Židům a řekl jim: “Já na něm žádnou

vinu nenalézám.

³⁹ Je u vás zvykem, abych vám na Velikou noc propustil jednoho [vězně]. Chcete tedy, abych vám propustil toho židovského krále?”

⁴⁰ A všichni znovu vykřikli: “Ne jeho, ale Barabáše!” A ten Barabáš byl zločinec.

19

¹ Tehdy Pilát vzal Ježíše a [nechal ho] zbičovat.

² Vojáci upletli korunu z trní a nasadili mu [ji] na hlavu. Potom mu oblékli purpurový plášť

³ a říkali: “Buď zdrav, židovský králi!” A tloukli ho holemi.

⁴ Pilát tedy znovu vyšel ven a řekl jim: “Hle, vyvedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm nenacházím žádnou vinu.”

⁵ Ježíš tedy vyšel ven. Měl na sobě trnovou korunu a purpurový plášť. [Pilát] jim řekl: “Hleďte, člověk!”

⁶ A jakmile ho velekněží a [jejich] služebníci uviděli, vykřikli: “Ukřižuj [ho], ukřižuj!” Pilát jim řekl: “Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm [žádnou] vinu nenalézám.”

⁷ Židé mu odpověděli: “My máme zákon a podle našeho zákona musí zemřít, protože se dělal Božím Synem.”

⁸ A když Pilát uslyšel ta slova, bál se [ještě] více.

⁹ Vešel tedy znovu do paláce a řekl Ježíši: “Odkud jsi?” Ale Ježíš mu nedal odpověď.

¹⁰ Pilát mu tedy řekl: “Nemluvíš se mnou? Nevíš snad, že mám moc tě ukřižovat a mám moc tě propustit?”

11 Ježíš odpověděl: “Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti [to] nebylo dáno shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší hřích.”

12 Od té [chvíle] ho Pilát usiloval propustit. Ale Židé křičeli: “Jestli ho propustíš, nejsi císařův přítel! Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!”

13 Když tedy Pilát uslyšel ta slova, vyvedl Ježíše ven a posadil se na soudné stoličce, na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha

14 (a byl [den] připravování [před] Velikou nocí, okolo šesté hodiny) a řekl Židům: “Hle, váš král.”

15 Oni však vykřikli: “Pryč [s ním], pryč! Ukřižuj ho!” Pilát jim řekl: “Mám ukřižovat vašeho krále?” Velekněží odpověděli: “Nemáme krále, jen císaře!”

16 A tak jim ho vydal k ukřižování. Vzali tedy Ježíše a odvedli [ho].

17 Nesl svůj kříž a vyšel na místo jménem Lebka, hebrejsky nazývané Golgota.

18 Tam ho ukřižovali a s ním dva jiné z obou stran a Ježíše uprostřed.

19 Pilát však také napsal nápis a dal [ho] na kříž. Bylo [tam] napsáno: “JEŽÍŠ NAZARETSKÝ, ŽIDOVSKÝ KRÁL.”

20 A ten nápis četli mnozí z Židů, neboť to místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města. A bylo [to] napsáno hebrejsky, řecky a latinsky.

21 Židovští velekněží tedy řekli Pilátovi: “Nepiš ‘Židovský král’, ale ‘on řekl: Jsem židovský král.’”

22 Pilát odpověděl: “Napsal jsem, co jsem napsal.”

23 Když potom vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a udělali [z nich] čtyři díly, každému vojákovi

díl. [Vzali mu] i košili a ta košile byla nesešivaná, odshora utkaná vcelku.

²⁴ Řekli si tedy mezi sebou: “Netrhejme ji, ale losujme o ni, čím bude,” aby se naplnilo Písmo, které říká: “Rozdělili si mé šaty mezi sebou a o mé roucho házeli los.” A tak to ti vojáci udělali.

²⁵ U Ježíšova kříže však stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdaléna.

²⁶ Když tedy Ježíš spatřil matku a učedníka, kterého miloval, jak [tam] stojí, řekl své matce: “Ženo, hle, tvůj syn.”

²⁷ Potom řekl tomu učedníkovi: “Hle, tvá matka.” A od té chvíle ji ten učedník přijal k sobě.

²⁸ Když potom Ježíš věděl, že je již všechno dokonáno, řekl, aby se naplnilo Písmo: “Žízním.”

²⁹ A stála [tam] nádoba plná octa. Naplnili tedy houbu octem, dali [ji] na [větev] yzopu a podali k jeho ústům.

³⁰ A když Ježíš okusil ten ocet, řekl: “Je dokonáno!” Sklonil hlavu a odevzdal ducha [Otcí].

³¹ A protože byl [den] připravování, požádali Židé Piláta, aby [odsouzeným] byly zlámány nohy a byli sňati, aby těla nezůstala na kříži do soboty (tu sobotu byl totiž velký den).

³² A tak přišli vojáci a zlámali nohy prvnímu i druhému, který byl ukřížován s ním.

³³ Když ale přišli k Ježíši a uviděli, [že] je již mrtev, nelámali mu nohy,

³⁴ ale jeden z vojáků probodl jeho bok kopím a hned vyšla krev a voda.

³⁵ A ten, který [to] viděl, vydal svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že říká pravdu, abyste

vy uvěřili.

³⁶ Neboť toto se stalo, aby se naplnilo Písmo: “Jeho kost nebude zlomena.”

³⁷ A opět jiné Písmo říká: “Pohlédnou na toho, kterého probodli.”

³⁸ Potom tedy Josef z Arimatie (který byl Ježíšův učedník, ale tajný, kvůli strachu před Židy) poprosil Piláta, aby mohl sejmut Ježíšovo tělo. Pilát svolil, a tak přišel a sňal Ježíšovo tělo.

³⁹ A přišel i Nikodém (který předtím přišel k Ježíši v noci) a nesl směs myrhy a aloe, okolo sta liber.

⁴⁰ Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho do pláten s těmi vonnými věcmi, jak je u Židů zvykem pochovávat.

⁴¹ A na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nový hrob, v němž ještě nebyl nikdo pochován.

⁴² Tam tedy Ježíše pochovali kvůli židovskému [dni] připravování, protože ten hrob byl blízko.

20

¹ Prvního [dne] týdne pak šla Marie Magdaléna za svítání k hrobu, když byla ještě tma, a spatřila kámen odvalený od hrobu.

² Běžela tedy a přišla k Šimonu Petrovi a k druhému učedníkovi, kterého měl Ježíš rád, a řekla jim: “Pána vzali z hrobu a nevíme, kam ho položili!”

³ Petr tedy vyšel, i ten druhý učedník a šli k hrobu.

⁴ A běželi oba spolu, ale ten druhý učedník Petra předběhl a přišel k hrobu první.

⁵ A když se naklonil [dovnitř], spatřil ležící plátna, ale nevešel [tam].

⁶ Tehdy přišel Šimon Petr, který šel za ním, vešel do hrobu a spatřil položená plátna

⁷ a roušku, která byla na jeho hlavě, položenou ne s plátny, ale zvlášť svinutou na jednom místě.

⁸ Potom tedy vešel i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, a uviděl a uvěřil.

⁹ (Ještě totiž nepochopili Písmo, že [Kristus] musí vstát z mrtvých.)

¹⁰ A tak ti učedníci zase odešli k sobě [domů].

¹¹ Ale Marie stála venku u hrobu a plakala. A jak plakala, naklonila se do hrobu

¹² a uviděla dva sedící anděly v bílém [rouchu], jednoho u hlavy a druhého u nohou, [tam], kde leželo Ježíšovo tělo.

¹³ Ti jí řekli: “Ženo, proč pláčeš?” Řekla jim: “Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.”

¹⁴ A když to řekla, obrátila se zpátky a spatřila Ježíše, jak [tam] stojí, ale nevěděla, že je to Ježíš.

¹⁵ Ježíš jí řekl: “Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?” Ona mu v domnění, že je [to] zahradník, řekla: “Pane, jestli jsi ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu.”

¹⁶ Ježíš jí řekl: “Marie!” Ona se obrátila a řekla mu: “Rabboni!” (což znamená Učiteli).

¹⁷ Ježíš jí řekl: “Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Ale jdi k mým bratrům a řekni jim: ‘Vystupuji ke svému Otci a k vašemu Otci, ke svému Bohu a k vašemu Bohu.’ ”

¹⁸ Marie Magdaléna [pak] přišla a oznámila učedníkům, že viděla Pána a [že] jí řekl tyto věci.

¹⁹ A když byl večer téhož dne, toho prvního [dne] týdne, a [tam], kde se učedníci shromáždili, byly

zavřené dveře kvůli strachu před Židy, přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: “Pokoj vám.”

²⁰ A když to řekl, ukázal jim své ruce i bok. A když učedníci uviděli Pána, zaradovali se.

²¹ Ježíš jim tedy znovu řekl: “Pokoj vám. Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.”

²² A když to pověděl, dechl a řekl jim: “Přijměte Ducha Svatého.

²³ Komukoli odpustíte hříchy, těm jsou odpuštěny; komukoli [je] zadržíte, [těm] jsou zadrženy.”

²⁴ Tomáš zvaný Didymus, jeden z dvanácti, však nebyl s nimi, když Ježíš přišel.

²⁵ Ostatní učedníci mu říkali: “Viděli jsme Pána!” ale on jim řekl: “Dokud neuvidím stopu hřebů v jeho rukou a nestrčím svůj prst na místo hřebů a [dokud] nevložím svou ruku do jeho boku, nikdy neuvěřím.”

²⁶ A po osmi dnech byli jeho učedníci znovu uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel (a dveře byly zavřené) a postavil se doprostřed a řekl: “Pokoj vám.”

²⁷ Potom řekl Tomášovi: “Dej svůj prst sem a pohled [na] mé ruce, vztáhni svou ruku a vlož [ji] do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.”

²⁸ A Tomáš odpověděl slovy: “Můj Pán a můj Bůh!”

²⁹ Ježíš mu řekl: “Tomáši, uvěřil jsi, protože jsi mě viděl. Blaze těm, kteří neviděli, a uvěřili.”

³⁰ Ježíš ovšem před svými učedníky udělal i mnoho jiných zázraků, které nejsou zapsány v této knize.

³¹ Ale tyto jsou zapsány, abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste, když budete věřit, měli

život v jeho jménu.

21

¹ Potom se Ježíš znovu ukázal učedníkům u Tiberiánského moře. A ukázal se takto:

² Šimon Petr, Tomáš zvaný Didymus, Natanael, který byl z Kány Galilejské, [synové] Zebedeovi a další dva z jeho učedníků byli spolu.

³ Šimon Petr jim řekl: “Jdu lovit ryby.” Řekli mu: “My s tebou půjdeme také.” Šli [tedy] a hned nastoupili na loď. A té noci nic nechytli.

⁴ Když pak nastalo jitro, Ježíš stál na břehu. Učedníci ale nevěděli, že je [to] Ježíš.

⁵ Ježíš jim tedy řekl: “Děti, nemáte něco k jídlu?” Odpověděli mu: “Nemáme.”

⁶ On jim však řekl: “Hodte síť napravo od lodi a najdete.” Hodili tedy a už ji nemohli vytáhnout pro množství ryb.

⁷ Ten učedník, kterého Ježíš miloval, tedy řekl Petrovi: “[To] je Pán!” A když Šimon Petr uslyšel, že je [to] Pán, přepásal se pláštěm (protože byl svlečený) a vrhl se do moře.

⁸ Ostatní učedníci pak připluli na lodi (neboť byli nedaleko od země, jen asi dvě stě loket) a táhli tu síť s rybami.

⁹ A když vystoupili na zem, viděli rozdělaný oheň a na něm rybu a chléb.

¹⁰ Ježíš jim řekl: “Přineste něco ryb, které jste teď chytli.”

¹¹ Šimon Petr [tedy] vystoupil [na loď] a vytáhl na zem síť plnou velkých ryb: [bylo jich] sto padesát tři. A i když jich bylo tak mnoho, síť se neroztrhla.

12 Ježíš jim řekl: “Pojďte, posnídejte.” Nikdo z učedníků se ho však neodvažoval zeptat: “Kdo jsi?” protože věděli, že je [to] Pán.

13 Ježíš tedy přistoupil, vzal ten chléb a dával jim a podobně [i] rybu.

14 To se Ježíš už potřetí ukázal svým učedníkům poté, co vstal z mrtvých.

15 A když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: “Šimone Jonášův, miluješ mě více než tito?” [On] mu řekl: “Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.” Řekl mu: “Krm mé beránky.”

16 Zeptal se ho znovu, podruhé: “Šimone Jonášův, miluješ mě?” Řekl mu: “Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.” Řekl mu: “Pas mé ovce.”

17 Zeptal se ho potřetí: “Šimone Jonášův, máš mě rád?” Tehdy se Petr zarmoutil, protože se ho potřetí zeptal: “Máš mě rád?” a odpověděl mu: “Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě mám rád.” Ježíš mu řekl: “Krm mé ovce.

18 Amen, amen, říkám ti: Když jsi byl mladší, opásával ses a chodíval jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš své ruce a opáše tě jiný a povede tě, kam nechceš.”

19 To řekl, aby [mu] naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A když to pověděl, řekl mu: “Následuj mě.”

20 Petr se obrátil, uviděl toho učedníka, kterého Ježíš miloval, jak jde za [ním] (a [to byl] ten, který při večeři spočinul na jeho prsou a řekl: “Pane, kdo je ten, který tě zrazuje?”).

21 Když ho Petr uviděl, řekl Ježíši: “Pane, a co tento?”

22 Ježíš mu řekl. “Kdybych chtěl, aby [tu] zůstal,

dokud nepřijdu, co [s tím máš] ty? Ty mě následuj.”

²³ A tak se mezi bratry roznesla řeč, že ten učedník nezemře. Ježíš mu však neřekl, že nezemře, ale: “Kdybych chtěl, aby [tu] zůstal, dokud nepřijdu, co [s tím máš] ty?”

²⁴ To je ten učedník, který vydává svědectví o těchto věcech a zapsal je; a víme, že jeho svědectví je pravdivé.

²⁵ Je ovšem i mnoho jiných věcí, které Ježíš udělal, které kdyby měly být vypsány každá zvlášť, mám za to, že by ani celý svět nemohl pojmout ty knihy, které by byly napsány. Amen.

Nova Bible Kralicka
The New Testament, Nova Bible Kralicka translation,
in the Czech language of the Czech Republic

Copyright © 1998 Sdruzeni pro Novou Bibli kralickou

Language: Češka (Czech)

Translation by: A. Flek a P. Hoffman

Czech NKB

Czech Nova karlica Bible (NBK) Nova Bible Kralicka - Novy Zakon naseho Pana a Spasitele Jezise Krista Z reckeho textu se stalym ohledem na kralicke zneni prelozili A. Flek a P. Hoffman Copyright Sdruzeni pro Novou Bibli kralickou.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not make any derivative works that change any of the actual words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-09-10

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 31 Aug 2023

fcf15f7f-ee4c-5d99-8a8f-7e7c83323eaa